

Nyt blik på socialpolitikken

Hele tænkningen af socialpolitikken er i spil: Vi bliver nødt til at prioritere og have fokus på, hvad der virker, siger social- og integrationsminister Karen Hækkerup i et dobbeltinterview med Socialpædagogernes Benny Andersen, hvor de diskuterer behovet for mere forskning, øget faglighed – og en ny socialpædagogisk uddannelse

07/2012

30. MARTS

ISSN 0105-5399

AnsvarshavendeForbundsformand
Benny Andersen**Redaktion**Jens Nielsen (redaktør), jni@sl.dk
Kurt Ladefoged, kl@sl.dk
Lone Marie Pedersen, lmp@sl.dk
Maria Rørbæk, mrk@sl.dk
Steven Leweson (layout), stl@sl.dk

Prik, læserindlæg, artikler og anmeldelser er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens eller organisationens mening. Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt stof.

Alle artikler fra Socialpædagogen tilbage til 1999 kan findes på www.socialpaedagogen.dk/arkiv

Adresse

Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9
1211 København K
Tlf. 7248 6000. Fax 7248 6001
Åbningstid: mandag-onsdag 9-15,
torsdag 9-17, fredag 9-13
redaktionen@sl.dk
www.socialpaedagogen.dk

Læserbreve og kronikker

Socialpædagogen er forpligtet til at optage læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises. Kronikker bringes efter en redaktionel vurdering og må højst fylde 8.000 anslag. Læserbreve og kronikker, der bringes i bladet, offentliggøres også på internettet. Indlæg sendes til redaktionen@sl.dk

Annoncer

Sendes til redaktionen@sl.dk
Se priser, formater, deadlines osv. på www.socialpaedagogen.dk/annoncer

Kommende deadlines

Deadline for læserbreve og stillingsannoncer til 09/12, der udkommer den 27. april, er mandag den 16. april kl. 12.
Deadline for stillingsannoncer til 10/12 er den 27. april kl. 12.
For tekstsiderannoncer er deadline til 09/12 onsdag den 11. april.

Redaktionen af 07/12 er afsluttet den 22.03.2012

Abonnement

Abonnementspris 2012:
922,00 kr. inkl. moms (24 numre)
Løssalg: 44,00 kr. + porto

Oplag

42.081 i perioden
01.07.10-30.06.11

Tryk og produktion

Datagraf Auning AS

Forsidefoto

Søren Kjeldgaard

Medlem af
Danske
Specialmedier

KOMMENTAR

Det er alt for forenklet at tro, at man med et snuptag kan indføre fire modeller, som så kan hjælpe alle udsatte børn og unge – og spare kommunerne for en masse penge

Indsats kan ikke gøres på formel

Af Pernille Christoffersen
Forbunds næstformand

FOTO: RICKY JOHN MOLLOY

Socialministeren har netop offentliggjort en rapport, der slår fast, at kommunerne kan spare 2,5 mia. kr. om året ved at fokusere indsatsen om fire konkrete metoder over for landets udsatte børn og unge. Et centralt element er tidlig indsats og involvering af familien. Det er et godt initiativ, vi også har været ude og rose. For vi er jo meget enige med hende i, at tidlig indsats er det, der kan gøre den helt store forskel for den her gruppe børn. Ved at sætte tidligt, massivt og fokuseret ind, kan man rette op på en livsbane, inden det går galt.

For ikke så længe siden fik vi via et eksternt analyseselskab i en cost benefit-analyse slået fast, at en tidlig indsats ikke bare giver god mening for de piger og drenge, det handler om. Det kan også betale sig ud fra et mere samfundsøkonomisk perspektiv. Vores analyse viste, at tidlig indsats i forhold til udsatte familier og børn tjener sig ind med 200 pct. – og det oven i købet, hvis indsatsen lykkes over for blot halvdelen af de udsatte. Så vi er helt på linje med ministeren her!

Men vi er til gengæld en smule bekymrede over, at ministeren med afsæt i rapporten foreslår, at kommunerne fremover benytter sig af de fire konkrete metoder, som er nævnt i rapporten. Det handler om 'De utrolige år', flere slægts- og netværksanbringelser, multisystemisk terapi og Multidimensional Treatment Foster Care (MTFC). Alle fire anerkendte og gode metoder. Men bare ikke de eneste mulige!

Vi er begejstrede for ministerens fokus på tidlig og massiv indsats, og er enig med hende i, at vi skal bruge indsatser med en dokumenteret effekt, men bekymrede over, at ministeren tror, at indsatsen kan skrues sammen som én model.

De fire konkrete metoder virker for nogle børn og unge, men ikke for alle. Det er alt for forenklet at tro, at man med et snuptag kan indføre fire modeller, som så kan hjælpe alle udsatte børn og unge – og spare kommunerne for en masse penge. Den individuelle vurdering af det enkelte barn og familie er det centrale i den særlige indsats – og det skal fastholdes.

Men effektmåling er vejen frem. Og vi skal blive bedre til at dokumentere effekten af indsatsen. Fx også for at kunne argumentere stærkere imod indførelsen af fire grundmodeller i den specialiserede indsats for udsatte børn og unge.

INDHOLD

FOTO: SØREN WELDBAARD

04 SOCIALPOLITIK

Der er for mange fejlslagne indsatser og for lidt viden om, hvad der virker. Vi skal have langt mere fokus på effektmåling og kvalitet – og så bliver vi nødt til at prioritere i velfærdsydelserne, hvis de mest udsatte skal have den nødvendige hjælp. Det siger social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S) i et dobbeltinterview med Socialpædagogernes formand, Benny Andersen – et interview, hvor de to bl.a. diskuterer hjemtagning og afspecialisering, behovet for kulturændringer inden for det specialiserede område – både i forvaltningen og blandt pædagogerne – behovet for en nationalt funderet forskningsindsats og ny socialpædagogisk uddannelse, der har ministerens fulde opbakning

04 Med det lange lys på**10 SPLITTET UNGDOM**

Når man er teenager, lever man i nogle år et dobbeltliv – et med familien og et med vennerne. Mens tingene for de fleste smelter sammen igen, ligger værdier, normer og traditioner i de to liv for andre alt for langt fra hinanden, og fx etniske minoritetsunge bliver fanget i et tomrum og bliver dybt frustrerede og risikerer at ryge ud i kriminalitet eller udvikle ekstremistiske holdninger. Interview med Asad Ahmad, der har forsket i de mekanismer, han kalder 'dobbelt bogholderi'

10 Hvad de andre ikke ved, kan man selv få ondt af

FOTO: RICKY JOHN MULLOY

13 GLOBALE STEMME

Familien Queen mistede alt og endte som hjemløse på et nedslidt motel uden for Orlando, Florida. Antallet af hjemløse i 'solskinsstaten' er eksploderet, og ikke mindst antallet af hjemløse børn i skolealderen er vokset dramatisk. Mange familier er som familien Queen drattet direkte fra middelklassen ned på samfundets bund, og for socialarbejder Beth Davalos er det en kamp at skaffe penge til det omfattende hjælpearbejde blandt familierne

13 Skygge over solskinsstaten**16 BLÅKÆRGÅRD**

Sikkerheden var ikke i orden

17 OPHOLDSSTEDSOMRÅDET

Overenskomsten er hjemme

18 LEDERKONFERENCE

Hvad kan man få for 44 milliarder?

19 LEDERSEKTIONEN

Hvad skal lederne med forbundet?

20 KÆRLIGHED

Datingfest for udviklingshæmmede

20 EFTERVÆRN

Mest støtte til de stærkeste

21 ANBRAGTE

Postkort til forbundet

24 SYNSPUNKT

Når nuancerne drukner på tv

SOCIALPOLITIK

Med det lange lys på

Jeg må helt ærligt sige, at når jeg kigger på kvaliteten i de tilbud, vi giver, så bliver jeg nogle gange lidt rystet. Jeg har været forbavset over, hvor lidt styr, der er på den her politik

Karen Hækkerup

Den socialpolitiske indsats skal have et langt større tidsperspektiv, mener social- og integrationsminister Karen Hækkerup (S). Hun langer ud efter forfejlede indsatser og vil have mere fokus på kvalitet, forskning og effektmåling, siger hun i et dobbelt-interview med Socialpædagogernes formand Benny Andersen – og de to er enige om behovet for en ny socialpædagogisk uddannelse

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Foto: Søren Kjeldgaard

Udsigten fejler ikke noget, men der kan blive hulens varmt om sommeren i socialminister Karen Hækkerups kontor på toppen af ministeriet i det indre København. Foreløbig har hun siddet i stolen i årets kolde måneder, men der blev pludselig ret hedt omkring hende, da hun et par dage før dette interview havde åbnet en debat om prioriteringer inden for det sociale område.

Meget blandede. Det er vist sådan, man bedst kan betegne de reaktioner, hun var blevet mødt med. Men selv om bl.a. brugerorganisationerne og støttepartiet til venstre havde raset imod at pille ved velfærdsydelse, så er der ingen vej uden om, fastholder Karen Hækkerup (KH), da hun og Socialpædagogernes formand Benny Andersen (BA) har fået skænket kaffen og er klar til en times snak om rammerne for socialpolitikken og socialpædagogikken i de kommende år. En snak, der bl.a. viser ministerens støtte til en ny socialpædagogisk uddannelse – men som starter

med den relativt nye ministers hug til status på det sociale område. For ikke nok med, at der ikke er nogen vej uden om prioriteringer – der er også masser at tage fat på:

KH: – Jeg må helt ærligt sige, at når jeg kigger på kvaliteten i de tilbud, vi giver, så bliver jeg nogle gange lidt rystet. Jeg har været forbavset over, hvor lidt styr, der er på den her politik, siger ministeren, der bl.a. ikke kan forstå, hvorfor der ikke er flere og specifikke krav om faglig godkendelse af tilbud, og hvorfor der ikke bliver fulgt tættere op på tilsyn.

KH: – Uha, hvor er der meget, der bare ikke er godt nok, så dér må jeg som ansvarlig minister tage det på mig at sige, at det her må vi gøre bedre – og jeg tror, der er brug for meget mere systematik.

KH: – Jeg vil bl.a. lave en mere systematisk godkendelses- og tilsynsordning, hvor vi skal lade os inspirere fx af eksisterende certificeringsordninger. Jeg synes, det er horribelt, at vi har så meget fokus på økonomien i godkendelsen af et tilbud, men at vi ikke har fokus på faglighed og kvalitet. Når vi fx sender børn til et opholdssted, vil det være en rigtig god ide, hvis vi stillede os selv det spørgsmål: Ville jeg sende mine egne børn derhen? Og hvis man ikke vil det, så er der nok noget i vejen.

Grundlaget er i orden, men...

Både Karen Hækkerup og Benny Andersen mener, at det helt basale for det sociale område – Serviceloven og Ankesystemet – er i orden. Og de er enige om, at en presset økonomi aldrig må være en undskyldning for ikke at give det tilbud til den borger, som han eller hun har brug for. Og det nytter ikke noget at sætte ind for sent og lidt i fx anbringelsessager.

KH: – I forhold til kommunernes afgørelser, er der kun at sige, at de *altid* skal ske ud fra en konkret og individuel vurdering, og man må ikke sige

til mennesker, at de ikke kan få et tilbud, de har brug for, og begrunde det med dårlig økonomi. Den er ikke så meget længere end det.

Men i disse år med en særdeles presset økonomi sker det alligevel ude i kommunerne – og hvordan håndterer vi det?

BA: – Jeg synes, vi skal nytænke økonomien på området, så det bliver muligt at tænke lidt mere langsigtet og ikke kun fra ét budgetår til det næste. Vi skal se på det her område som investeringer i stedet for hele tiden at tale om belastende udgifter. For når det handler om de her borgere, så er det en investering, hvor gevinsten ofte først kommer mange år senere.

KH: – Lige præcis. Og helt konkret går jeg nu ind og ændrer loven, så man på børneområdet får mulighed for større refusioner, hvis man har et større sagskompleks. Det er én ting, vi kan gøre, og jeg er godt klar over, at det ikke får problemet til at forsvinde: Det er stadig en meget stor udskrivning, hvis en kommune skal ind og fjerne en hel søskendeflok. Men jeg er enig med Benny: Det nytter ikke noget, at man nøjes med at fjerne to af ungerne, selvom man måske burde fjerne fem og så tænke, at det går nok.

Kommunal kultur

Men det handler ikke kun om økonomi – det handler også en kommunernes måde at håndtere deres praksis på:

KH: – Jeg er overbevist om, at det både handler om økonomi og om kultur i kommunerne – det er

begge strenge, vi skal spille på. Kunne fagligheden og det tværfaglige arbejde ikke forbedres? Jo, det tror jeg. Kan man ikke arbejde bedre sammen og koordinere på en anderledes måde, når man fx sidder med sager om meget udsatte børn? Det må vi have som ambition.

BA: – Jeg tror også, man kunne højne niveauet, hvis kommunerne involverede flere fagligheder i sådan en børnesag. Hvis der alligevel ligger en døgninstitution i kommunen, hvorfor bruger man så ikke en fagperson derfra i fx børnesamtalerne? Det er jo ikke døgninstitutionerne, der skal være myndigheder, men de kunne med deres faglighed være med til at kvalificere sagsbehandlingen – og jo flere gange, vi kan ramme rigtigt første gang, jo mere kontinuitet og tryghed er der for børnene.

KH: Ja, øget faglighed – og bedre koordination: Og så noget koordination... Når man hører om familier, der har 60 mennesker inde over deres sag, så tænker jeg, at jeg da selv ville gå ned med stress, hvis jeg skulle forholde mig til alle dem. Jeg er altså ikke sikker på, at det er nogen hjælp at have så mange mennesker inde over sit liv.

For meget kommune?

Men spørgsmålet er, om der også på andre måder er gået 'for meget kommune' i den: Er kommunaliseringen gået for vidt? Har kommunerne overtaget mere end de magter? Går det ud over kvaliteten i tilbuddene, fordi specialiseringen bliver spredt?

BA: – Jeg tror, der er rigtigt mange mennesker, der har haft glæde af kommunalreformen, men

Vi skal nytænke økonomien på området, så det bliver muligt at tænke lidt mere langsigtet og ikke kun fra ét budgetår til det næste. Vi skal se på det her område som investeringer i stedet for hele tiden at tale om belastende udgifter

Benny Andersen

Jeg synes, det er horribelt, at vi har så meget fokus på økonomien i godkendelsen af et tilbud, men at vi ikke har fokus på faglighed og kvalitet

Karen Hækkerup

Vi ved faktisk ret meget om, hvad der skal til for redde de her helt små, meget udsatte børn. Og det er *helt afgørende*, at de tilbud så rent faktisk er der, når der er brug for dem

Benny Andersen

der er et problem, når vi taler opgavefordeling og specialisering, der, hvor brugergrupperne er små. Der, hvor viden og den fagligt rigtige behandling er vigtigere end nærheden. Der er ingen tvivl om, at vi synes, der er nogle områder, hvor specialiseringen er udtyndet, og hvor vigtig socialpædagogisk faglighed er forsvundet, og derfor er vi også rigtigt glade for initiativet fra ministeriet til aftalen med KL om, at man, når man nedlægger ting, går ind og vurderer fagligt, om den viden og de tilbud fortsat er der (se tekstboks).

KH: – Jeg er sådan set også af den opfattelse, at der er gode tilbud, der er lukket ned, fordi tingene er blevet hjemtaget – så derfor går vi nu ind og laver en faglig vurdering. Vi må fremadrettet sørge for, at det ikke sker igen. Vi stemte jo selv mod kommunalreformen med den her bekymring for, at der ville ske en afspecialisering. Nu kan vi se, at den til dels har fundet sted – og nu prøver vi så at dæmme op for det.

Nyspecialisering

Men det kan ikke blot gøres ved at stoppe lukningerne af eksisterende tilbud – der skal tænkes nyt:

BA: – Jeg synes, at man skal holde op med at tale om specialisering som noget fysisk – det sidder ikke i murstenene. Det handler om at samle

og fastholde viden og vidensmiljøer. Vi har tilladt os at tale om 'specialplanlægning', som man gør inden for sygehusvæsenet: Vi overlader jo ikke til en kommune at afgøre, hvilket behandlingstilbud, der skal være til en kræftrammet kvinde – hvorfor gør vi det så, når det handler om kommunikationshandicap?

KH: – Jeg synes også, det giver god mening, at vi i stedet for afspecialisering begynder at tale om nyspecialisering: Hvordan finder vi nye fora, hvor specialiseringen kan virke? En enhed, hvor man har haft et super godt fagligt miljø, kan godt komme endnu flere til gode, hvis det faglige miljø rejser ud og møder problemerne der, hvor de er. Vi skal lade være med at se tingene som kasser.

Trosbekendelser eller udvikling

Debatten om afspecialisering har ikke mindst fundet sted på småbørnsområdet, og en række institutioner på området er enten lukket eller er lukningstruede. Men selvom man skal passe på den viden, der er de steder, skal man også passe på med at skønne, mener socialministeren:

KH: – Når en institution lukker ned, så er det altid 'verdens bedste sted'. Jeg skal ikke udtale mig konkret om stederne, men der er jo også ting, der lukker ned, og hvor det måske er meget godt. Vi skal også passe på med at idyllisere og tro, at bare fordi noget har været godt engang, så skal det leve til tid og evighed. Nogle gange sætter tiden altså også tænderne i nakken på de her tilbud, og måske er de blevet overhalet af noget, der er endnu bedre, som arbejder anderledes med nye metoder, som inddrager netværket. Socialpolitik er jo ikke statisk, og når der er udvikling, er der ting, der bliver overhalet.

BA: – Jeg synes bare, der har været lidt for mange trosbekendelser, der har styret udviklingen – som fx den om at helt små børn skal anbringes i familiepleje. Jeg mener, at lige præcis på småbørnsområdet er man gået for meget efter manden og ikke efter bolden. Vi ved faktisk ret meget om, hvad der skal til for redde de her helt små, meget udsatte børn. Og det er HELT afgørende, at de tilbud så rent faktisk ER der, når der er brug for dem. Mange af de her videnstilbud er på vej til at forsvinde. Og der ER allerede forsvundet mange pladser på det område over de senere år. Det er ikke en udvikling, der kommer de små drenge og piger til gode.

Opsyn med afspecialiseringen

Specialiseret viden om fx udsatte unge, anbragte spædbørn og mennesker med hjerneskade risikerer at gå tabt, når de forskellige behandlingstilbud bliver lukket ned. Men denne afspecialisering vil social- og integrationsminister Karen Hækkerup dæmme op for.

Hun har indgået en aftale med KL, så ministeriet herefter kan skride ind, hvis en kommune vil nedlægge fx et behandlingstilbud til alkoholskadede børn. Ministeriet kan bede Socialstyrelsen om sammen med kommunen at sikre, at den faglige viden, der er på stedet, fastholdes.

Samtidig foretager KL og ministeriet en kortlægning af den specialiserede viden på de forskellige tilbud rundt om i landet – en kortlægning, der skal være færdig inden årets udgang.

KH: – Det er rigtigt – vi skal sikre, at der både er tilbud til fx de alkoholskadede småbørn og til dem, der har bedst af at komme i en plejefamilie. Det rigtige tilbud til det rigtige barn – og de skal være der, tilbuddene. Og nu har vi da i hvert fald lavet den her model med KL, så der bliver lavet en faglig vurdering af, om vi kan undvære den her specialiserede faglige viden.

Det store overblik

Mens regeringen har startet en stor evaluering af hele kommunalreformen, så har Social – og integrationsministeriet ud over overvågningen af lukning af tilbud, sammen med KL sat gang i en kortlægning af den eksisterende specialiserede viden på det sociale område, og Karen Hækkerup efterlyser i det hele taget mere viden, forskning og overblik:

KH: – Der har socialpolitikken en stor fejl og mangel: Vi har ikke kortlagt den specialisering, der findes rundt omkring. Jeg synes faktisk, det er meget vigtigt at få det på plads, for hvornår taler vi om en specialiseret indsats, og hvordan definerer vi den i forhold til noget andet? Det er meget nemmere at tale om en mave/tarm-kirurg og en øjenlæge – men hvad få'en gør vi, når der er specialområder, hvor tingene er så komplekse? – vi skal vide, hvilke varer, der er på velfærdssamfundets hylder, så vi kan sikre, at vi har de rigtige varer. Så derfor vil jeg sætte den her kortlægning i gang sammen med KL.

Når det store overblik så er skabt, skal der puttes et par lag til på – den kortlagte viden skal opsamles og formidles:

BA: – Man kan ikke bare overlade til et område, til en institution eller en kommune så at sige at have ansvaret for, at den viden bliver delt og fastholdt. Men der mangler vi et eller andet – hvor skal vi putte den viden hen? Det er ikke fordi vi ikke ved noget, men vi har været alt, alt for dårlige til at systematisere den.

Viden forpligter

Når det store overblik så er skabt, skal der puttes et par lag til på – den kortlagte viden skal opsamles og formidles:

BA: – Jeg synes, at vi som område skal forpligtige os på – i højere grad end vi har gjort indtil nu – at vores arbejde skal baseres på viden. Og den

viden, vi producerer, skal gøres til fælles viden. Det kan – sådan lidt firkantet sagt – ikke passe, at det, der virker for et menneske med autisme i Sønderjylland, ikke skulle virke for en autist i Nordsjælland.

KH: – Jeg er enig, og der er behov for, at vi gør langt mere på forskningsområdet. Vi skal også blive bedre til at evaluere projekter – der har været en tendens til at procesevaluere side op og side ned i stedet for at have fokus på, om det flytter mennesker. Det er hele tænkningen af socialpolitikken, der er i spil: Vi skal bevæge os væk fra holdningen om at lade de 1.000 blomster blomstre – det er smukt nok, men det er bedre at sige, at hvis der er noget, vi ved, der virker, så lad os gøre det og gøre det ordentligt, få medarbejderne med og sat fagligheden i spil. Vi skal turde anvise, hvad der er for metoder, der skal arbejdes med. Jeg ved godt, at det er en svær balance, for skal der så ikke længere være udviklingsarbejde, det innovative og hvad med metodefriheden? Det skal der selvfølgelig også være plads til, men

Vi skal også passe på med at idyllisere og tro, at bare fordi noget har været godt engang, så skal det leve til tid og evighed. [...] Socialpolitik er jo ikke statisk, og når der er udvikling, er der ting, der bliver overhalet.

Karen Hækkerup

Kort om efterværn

BA: – Det skal ikke være til diskussion: Efterværn er en ret, og det skal tænkes ind langt, langt tidligere end, når den anbragte er 17 år. Jeg starter jo heller ikke med at snakke med min egen søn på 19 om, hvad han skal lave og hvordan han skal bo en halv måned før, det skal ske.

KH: – Jeg er enig i, at efterværnet skal tænkes ind allerede, når barnet er lille. Man skal sætte fokus på fremtiden – ikke kun handle fra dag til dag, men sætte det lange lys på og planlægge den dag, de her børn bliver voksne.

Hvis ikke, vi begynder at prioritere, så afvikler vi velfærdssamfundet. Vi kan ikke bare stikke hovedet i busken, og jeg vil altså prioritere indsatsen for de svageste og mest udsatte

Karen Hækkerup

Jeg medgiver, at det giver mening at diskutere prioriteringer, kvalitet og økonomi sammen på den måde. [...] Men så kunne jeg også godt tænke mig, at vi igen – som en del af prioriteringsdebatten – begynder at tale om solidaritet

Benny Andersen

på nogle stræk bliver vi nødt til at vælge en fælles retning og sige, det er den vej, vi går, i stedet for at 98 kommuner eller alle bosteder skal sidde og finde på deres lille model.

En ny uddannelse, tak

Socialpædagogernes formand peger på, at når der mangler fælles viden og dokumentation på den front, kan det skyldes et manglende afsæt i uddannelsen:

BA: – Det, jeg tit møder, når snakken falder på det med at vide, hvad der virker på det specialiserede område, er, at det her jo handler om mennesker og relationer, og at det kan man ikke sådan sætte på formel. Men der er ikke nogen modsætning mellem viden og det personlige engagement og relationsarbejde – det gode hjerte, som socialpædagoger jo har. Modsætningen er mellem viden og uvidenhed, og jeg ved godt, at det ikke er dit ressortområde, men her spiller en ny socialpædagogisk uddannelse en stor rolle. Det er ikke muligt at få den fornødne viden om, indsigt i og faglighed på det socialpædagogiske arbejdsområde i én pædagoguddannelse, og arbejdet med socialpædagogiske metoder, dokumentation og evidens er alt for fraværende i den uddannelse, vi har nu.

KH: – Jeg er enig i, at skal vi forbedre det her, så skal vi også kigge på uddannelsen, og jeg er i dialog med uddannelsesminister Morten Østergaard om det, så han kender min holdning til det her område.

Lige nu virker det som om man ude i kommunerne er begyndt at lave hvert sit eget lille program, og det er ikke særligt hensigtsmæssigt. Vi er nødt til at lave nogle systemer, der taler sammen.

Skal pædagogkulturen ha' et skub?

Social- og integrationsministeren peger også på, at det ikke kun er kommunernes kultur, der skal skubbes til, men at hun oplever, at der er mangler, når det handler om pædagogernes kultur:

KH: – Vi afskaffede jo institutionsbegrebet for mange år siden, men det virker som om man ikke har fanget den alle steder. Det synes jeg er synd og skam, for de voksne, der er handicappede, og som har ret til egen bolig. Det er ikke en arbejdsplads, det er ikke en institution – det er deres bolig. Men det hører jeg altså fra unge, voksne handicappede, at det ikke alle steder bliver respekteret. Måske er det ud fra et misforstået hensyn eller vanetænkning, men det er ikke den rigtige måde at gøre det på. Så selvom vi på papiret har gjort op med institutionsbegrebet, så handler det også om kulturen på institutionerne – som jo ikke findes mere... Og der har man nok taget første runde, men vi komme til at tage en mere, for det er ikke i orden, hvis der ikke er respekt for, at det er de handicappede borgeres hjem, vi taler om.

BA: – Jeg tror, det er rigtigt, at der er behov for nogle værdidiskussioner i det her felt – det viser vores egne undersøgelser også. Vi har også brug for en intern diskussion bl.a. om, hvad handicap-konventionen konkret betyder for vores arbejde med voksne udviklingshæmmede: Hvad betyder det for mit arbejde som socialpædagog? Hvad betyder det for kommunens måde at organisere tilbuddene på? På vejen herover kom jeg til at tænke på, at på børneområdet har vi haft en række reformer, mens der ikke er sket meget på voksenområdet siden pensionsreformerne og Serviceloven.

KH: – Du vil gerne have en voksenreform? Jeg har faktisk sat et fuldstændigt eftersyn af botilbudsområdet i gang – også for at se på, hvordan det går med etikken og kulturen på stederne. Så dén gryde er der også skruet op for...

BA: – Fint, og jeg er med på, at vi skal kigge på os selv, men retfærdigvis skal det siges, at jeg også hører fra mange socialpædagoger, at de nu er i en situation, hvor de ikke kan tage borgerne med på

Kort om offentligt ansattes ytringsfrihed

BA: – Vi skal selvfølgelig kunne tåle, at der er nogen – fx socialpædagoger – der siger fra og fortæller os, at vi er i gang med noget forkert. På den måde er vores medlemmer specielt stillet, fordi de meget ofte er advokater for de mennesker, de arbejder med – og vi har jo desværre oplevet sager, hvor der har været repressalier.

KH: – Det er for mig virkelig vigtigt, at folk siger fra, når de ser noget, der ikke er som det skal være, og at de kan gøre det trygt og uden frygt for repressalier. Jeg mener, at man har en pligt til at sige fra – men hvis folk føler, at de bringer deres job i fare, så har vi som samfund et ekstremt problem, vi skal have håndteret.

ferie, hvor borgerne må takke nej til et beskyttet job, og hvor de i andre sammenhænge må sige nej til at give borgerne den hverdag, de egentlig har ret til – alene fordi personaleressourcerne er for små.

KH: – Det er jo netop derfor vi bliver nødt til at gå ind og prioritere. Det er en diskussion, vi bliver nødt til at tage, ikke mindst fordi vi i de kommende år får langt flere ældre over 75 – i løbet af 20-30 år bliver vi 400.000 flere over 75. Hvis ikke, vi begynder at prioritere, så afvikler vi velfærdssamfundet. Vi kan ikke bare stikke hovedet i busken, og jeg vil altså prioritere indsatsen for de svageste og mest udsatte.

Ind med solidariteten

Og dermed er snakken mellem ministeren og forbundsformanden tilbage ved prioriteringerne:

KH: – Jeg er meget optaget af, at vi skal have en bedre velfærd, og det er derfor, jeg har søsat debatten om prioriteringer. Den økonomiske ramme udvider sig ikke, men det skulle da være mærkeligt, hvis man synes, at alt er lige, som det skulle være, når vi nu kan se, at der er mennesker, der ikke får den støtte, de har brug for. Derfor har jeg påtaget mig ansvaret for at kigge mit område igennem og se, at hvis jeg skulle vælge, hvad ville så kunne omprioriteres? Hvad kunne øge kvaliteten? Jeg synes, det er meget lidt ambitiøst, hvis man slet ikke vil være med til at se på, hvor man kan udvikle.

BA: – Jeg medgiver, at det giver mening at diskutere prioriteringer, kvalitet og økonomi sammen på den måde. Og vi har som faggruppe et ansvar i forhold til den dagsorden ved at dokumentere vores indsats og vise, hvad der virker for den ene og anden gruppe. Det er jeg meget optaget af, og det tror jeg, vi kunne blive meget bedre til. Men økonomien må ikke blive sovepude og en undskyldning for at forfalde til de lette løsninger: 'Der er ikke nok penge, så det kan vi ikke, så skærer vi bare'. Vi må starte med at forholde os til kvaliteten. Men så kunne jeg også godt tænke mig, at vi igen – som en del af prioriteringsdebatten – begynder at tale om solidaritet. Solidaritet mellem grupperne af borgere og mellem landsdelene. Vores ambition er ikke, at vi skal bruge mange flere penge på området, men man kunne godt tænke strukturen på en anden måde, fx med det vi kalder en fællesfinansiering, der tager afsæt i, at jo større behov, man har, jo flere penge får man.

KH: – Jeg er rigtig glad for, at I også er med på at se på de her prioriteringer, for det jeg også gerne vil med socialreformen er, at vi gennemgår hele området og ser på, hvordan det går med kvaliteten. De steder, hvor kvaliteten ikke er god nok, må vi sætte ind – og det koster penge. Og vi skal bruge penge på den tidlige forebyggende indsats, på den rigtige indsats, på kvaliteten. Det koster – i hvert fald på kort sigt – penge at investere i mennesker, men én ting er, at det koster penge – det er også det eneste rigtige at gøre. ■

Kort om SATS-puljen

KH: – Det er meget nemt at være kritiker af SATS-puljen, fordi man tager pengene fra overførselsindkomsterne – men når man først har set, hvor mange gode ting, der er kommet ud af ordningen, så tror jeg ikke, man finder mange tilhængere af at afskaffe modellen – og slet ikke i en krisetid, hvor vi ikke ville have adgang til en finansiering i den størrelsesorden, hvis ikke ordningen havde været der.

BA: – Jeg synes, der er grund til at være kritisk i forhold til, hvor stor en del af de socialpolitiske kerneydelser, der kan finansieres via puljen. Tag fx et område som socialpsykiatrien. Hvis vi skal virkeliggøre det, der står i regeringsgrundlaget, så er det lidt farligt at satse alt for meget på SATS-puljen, når det handler om kerneydelserne. Der må man altså skelne.

SPLITTET UNGDOM

Hvad de andre ikke ved, kan man selv få ondt af

De fleste teenagere fører for en tid dobbelt bogholderi med hvem, de indvier i hvad. Men for nogle unge fortsætter skellet mellem familien og samfundet med at være så stort, at de ikke magter at gabe over det, og de risikerer at ryge ud i kriminalitet eller udvikle ekstremistiske holdninger, siger Asad Ahmad, Center for Konfliktløsning

Af Iben Baadsgaard Al-Khalil, redaktionen@sl.dk
Foto: Ricky John Molloy

Alle vokser op med hemmeligheder – ting, man ikke fortæller søskende og forældre. Især i teenagealderen, hvor unge udvikler deres egen identitet, er der forskel på det billede, man som ung ønsker at give af sig selv, alt efter hvilken sammenhæng, man er i. Normalt er det rimeligt ukompliceret, men hvor familie og samfund bygger på meget forskellige værdier, normer og traditioner, risikerer dette dobbelte bogholderi med livet at give komplikationer.

Det siger Asad Ahmad, Center for Konfliktløsning og tidligere pædagogisk konsulent i Københavns Kommune, der har arbejdet med denne splittelse i årevis. Han har arbejdet med modeller og teorier, der kan forklare det dobbelte bogholderi. En mekanisme som særligt fanger unge, der står splittet mellem familien og det omgivende samfund – for eksempel børn i lukkede trosamfund, etniske minoritetsunge eller danske immigranter.

– Forsøget på at finde sig selv er kontekstbestemt. Så hvor der er et stort overlap mellem familiens og det omgivende samfunds normer, traditioner og værdier, bliver det dobbelte bogholderi blot en kort fase i den unges identitetsudvikling. Men unge, der flytter fra landsby til storby, fra et land til et andet land eller en anden del af verden, oplever, at sammenhængen ændrer sig voldsomt, og afstanden mellem familien og de nye omgivelser bliver større, siger Asad Ahmad.

– En ung, der fx flytter fra Pakistan til Nørrebro, oplever en helt ny verden. Der er ikke den samme sociale kontrol, og samfundet byder på et hav af tiltrækkende traditioner, som åbner nye muligheder. Hvis afstanden mellem familie og samfund er stor, risikerer perioden med dobbelt bogholderi at blive både dybere, mere intens og næsten permanent. Den ung bliver skubbet og hevet i fra alle retninger, og det fører til splittelse. De unge, der formår at bygge bro, kommer godt igennem og når frem til en individuel social identitet. Men de, der ikke kan håndtere situationen, bliver dybt frustrerede og risikerer at ryge ud i kriminalitet eller udvikle ekstremistiske holdninger, siger han.

Apati, flugt eller oprør

Ikke kun afstanden mellem familie og samfund kan give de unge problemer i forhold til identitetsudviklingen. Familien og omgivelsernes måde at tackle den unges splittelse på har også betydning for, om den ung kan bygge bro mellem forskellene eller bliver så frustreret, at det får store konsekvenser. Nogle unge bliver rebeller og gør oprøret mod familien eller samfundet.

Det kan være en ung, der bryder med sin familie, og som voksen skriver en bog om sin mors rolle som religiøst overhoved for en sekt – sådan

Hvis afstanden mellem familie og samfund er stor, risikerer perioden med dobbelt bogholderi at blive både dybere, mere intens og næsten permanent. Den unge bliver skubbet og hevet i fra alle retninger, og nogle finder aldrig frem til en sammenhængende social identitet

som det skete med Faderhuset. Eller unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund, der vender deres familier ryggen, fordi de ikke får lov til at have kærester eller selv vælge deres kommende ægtefælle. Det kan være meget dramatisk for den unge, der måske må gå under jorden og erklæres 'død' af familien.

– Heldigvis er familierne ikke dumme, så de finder også kompromisser og udvikler sig, siger Asad Ahmad, der for nyligt i en forsamling af muslimske kvinder netop tog spørgsmålet om det dobbelte bogholderi op.

Umiddelbart mente kvinderne ikke, at deres døtre levede et dobbeltliv – men der kom livlig debat, da Asad Ahmad gjorde dem opmærksom på det store antal unge muslimske kvinder, der hvert år får abort eller får rekonstrueret mødommen.

Asad Ahmad møder mange unge med etnisk minoritetsbaggrund, der er magtesløse over for den indre splittelse og bliver ligeglade med det hele. Hvis de så samtidig oplever, at det omgivende samfund ser ned på deres basale identiteter og tilhørsforhold, risikerer de at reagere med trods: I stedet for at integrere familiens og samfundets værdier og normer, styrker de deres basale identiteter og risikerer at udvikle ekstremistiske tanker og holdninger. Andre vælger den modsatte retning og vælger deres familie fra.

Forståelse – ikke accept

For at forebygge den udvikling er det afgørende både at opdage det, når det dobbelte bogholderi skaber splittelse hos børn og unge – og ikke mindst er det afgørende, hvordan pædagoger og andre professionelle håndterer det. Brobygningen skal starte allerede, mens problemerne er ganske hverdagsagtige.

– For eksempel når forældrene ikke vil sende deres datter på lejrskole. Barnet bliver splittet mellem familien og læreren, fordi samfundet ikke har forståelse for forældrenes synspunkt. Det kan være svært at vise forståelse for hinanden, men den professionelle må vise forståelse og undersøge forældrenes synspunkt, så de kan finde alternative løsninger, siger han.

– Man kan godt vise forståelse uden at acceptere en bestemt holdning, og man må gerne være uenig i den måde, forældrene forholder sig til datterens deltagelse i lejrskolen. Men man skal anerkende holdningerne, og de familiære problemer, konflikten giver. Man skal forklare

Man kan godt vise forståelse uden at acceptere en bestemt holdning, og man må gerne være uenig i den måde, forældrene forholder sig til datterens deltagelse i lejrskolen. Men man skal anerkende holdningerne, og de familiære problemer, konflikten giver

baggrunden for, hvorfor vi siger og gør, som vi gør. Forklare, hvad det er for normer og værdier og hvilke pædagogiske overvejelser, der ligger bag, siger Asad Ahmad og fortsætter:

– Derfor skal vi hænge vores egne normer og værdier på en bøjle uden for lokalet. Så vi kan møde den individuelle situation fordomsfrit, og komme med konkrete og individuelle løsningsforslag. Vi skal søge løsninger, som alle parter kan være glade for og få noget ud af.

Asad Ahmad påpeger, at den professionelle pædagog, lærer, socialrådgiver eller politibetjent har et stort ansvar for sin måde at være i kontakt

med de unge og deres familier på. De skal være lyttende, udforskende og være bevidste om, at de har magten, men kun skal bruge den som allersidste udvej.

Problemer i anbringelser

Ud over skoleområdet, fritidsklubber og mødet med ordensmagten peger Asad Ahmad på anbringelsesområdet, som et sted, hvor det dobbelte bogholderi trives, og hvor de unge udsættes for en markant splittelse mellem familie og samfund.

– Hvordan er anbringelsen sket? Hvordan oplever forældrene den løbende kontakt? Deltager der mennesker med indsigt i kulturer? Det er en svær balance, men hvis de unge møder anerkendelse, kærlighed og respekt for den baggrund, de kommer fra, vil de lettere komme igennem det, siger han.

Hvis man møder disrepekt i forhold til ens basale identiteter og tilhørsforhold og bliver hånet for noget, man holder af, reagerer man med at vende om og styrke det. Hvis samfundet siger, at muslimske kvinder er undertrykte, tænker nogle unge muslimske kvinder: 'Hvem giver jer ret til at blande jer i vores måde at leve på?' Og de begynder at gå med tørklæde for at bevise det modsatte.

– Hvis nogen får at vide, at de taler et hulamula-sprog, sender de måske hellere deres børn i urduskole. Omvendt kan mennesker fra andre dele af verden se ned på danske værdier, normer og traditioner. Det får nogle af de 'hvide danskere' til at vende blikket indad og styrke deres basale identiteter, fx nationalitet, sprog og en række demokratiske principper.

I 2011 erklærede en gruppe unge, at de ville indføre Sharia-lov i et område ved København, og gruppen fik stor mediebevågenhed. Beboerne sagde imidlertid fra – ifølge Asad Ahmad var beboernes svar til de unge: 'I kan rende og hoppe!' ■

Asad Ahmad

Asad Ahmad har pakistanske rødder og har boet i Danmark siden 1976, hvor han bl.a. har arbejdet inden for skolevæsenet og taget en læreruddannelse. Han arbejdede 18 år som tosproglærer, før han blev pædagogisk konsulent i Københavns Kommune. Var faglig koordinator på Center for Konfliktløsning. Han har desuden deltaget i EU-forskningsprojekter om voldelig radikaliserings af unge europæere med muslimsk baggrund.

Men oprindeligt var det biologien, som optog ham. Han er uddannet biolog i Pakistan og har en ph.d. i molekylær biologi fra Cambridge University og fortsatte sin forskning i Schweiz og Berlin, før han og familien slog sig ned i Danmark, hvor han nu er gået på pension.

Han er fortsat tilknyttet Center for Konfliktløsning som freelance underviser og er medlem af Dialogforum i PET's regi – et forum, der er en del af PET's forebyggelsesindsats mod udvikling af ekstremistiske holdninger. Asad Ahmad er forfatter til et kapitel om konflikthåndtering i tværkulturel kommunikation i bogen 'Tro, omsorg og interkultur', Hans Reitzels Forlag 2010.

GLOBALE STEMME

Skygge over solskinsstaten

Orlando i Florida er mest kendt for Disney World og Universal Studios – men efterhånden også for de mange hjemløse familier, der lever på billige moteller og i deres biler. Socialarbejder Beth Davalos kæmper en daglig kamp for at skaffe hjælp til det hastigt voksende antal skolebørn uden hjem

Af Søren Svith, redaktionen@sl.dk
Foto: Per Vinther

For ti år siden var den hjemløse amerikaner typisk en enlig mand. I dag har antallet af hjemløse børn overhalet antallet af hjemløse enlige mænd – og årsagen er den økonomiske krise, der i USA satte ind allerede i slutningen af 2007.

De nye hjemløse familier er også anderledes på en anden måde: De kommer fra gode job og pæne kvarterer og er på grund af fyringer og tvangsauktioner i rekordfart faldet igennem det stormaskede amerikanske sociale system.

– Der er halvanden million registrerede hjemløse børn, men reelt er der mange flere. Familierne skjuler sig, fordi de er bange og skammer sig. De bor rundt omkring i udhuse hos naboer eller familien. De fleste af dem har aldrig været i sådan en situation før, så de kender ikke systemet og ved ikke, hvordan det virker, fortæller Beth Davalos.

Hun er leder af Families in Transition – et program for hjemløse skolebørn og deres familier, som hører under skolevæsnets i Seminole County lidt uden for Orlando i Florida.

I hendes skoledistrikt alene er der over 1.300 hjemløse skolebørn, og bare henover julen mistede yderligere 126 børn deres hjem. Flere og flere ender som bilvagabonder.

– Tidligere så vi det kun meget sjældent, men i løbet af det seneste år har vi haft omkring 50 børn,

som har boet i biler med deres familier. Det er en helt ny tendens, og familierne er meget sårbare, fordi de ikke ved, hvad de skal stille op, eller hvor de skal få hjælp – og de er bange. Det er derfor, de lever i bilerne, siger Beth Davalos.

Mange ender også i bilerne, fordi de vil undgå at familien bliver skilt fra hinanden. Mange steder er herbergerne kun for mænd eller kun for kvinder, og familierne føler, at de netop må holde sammen i den svære situation, de er kommet i.

Et halvt år uden el

En tredje mulighed ud over herberger og biler er værelser på de nedslidte moteller, som der er så mange af langs de amerikanske hovedveje.

Her på et motel i udkanten af Orlando endte Christina og Hannon Queen og deres tre børn, Destiny, Tyler og Kimberly. Nedturen begyndte i Charlotte, North Carolina, hvor familien boede i et parcelhus med fire soveværelser og fuld kælder. Forældrene drev en velbesøgt butik med skønhedsprodukter, som blev hårdt ramt af recessionen, efterhånden som arbejdsløsheden og den økonomiske usikkerhed bredte sig blandt kunderne.

– Vi mistede huset på tvangsauktion i sommeren 2011, men længe før det var vi begyndt at sælge ud af vores ejendele. Til sidst var der ikke mere at sælge, og vi kom til det punkt, hvor vi havde mistet alt. Selv bilen, fortæller Hannon Queen.

Inden da havde familien boet et halvt år i huset uden elektricitet. De kunne simpelthen ikke skrape penge sammen til regningen.

– Vi tog alle sammen en masse kilo på, fordi vi levede af mad fra tanken. Vi kunne jo ikke lave mad selv, fortæller 15-årige Destiny Raynor Queen.

På det tidspunkt fandt familien ud af, at mange af børnenes venners familier var i samme situation eller havde været det. Nogle gennem flere år.

– Det vidste vi ikke noget om, for det er ikke noget, man taler om. Mange af børnene havde

fået besked om ikke at tale om det, fordi forældrene er bange for, at myndighederne kommer og fjerner børnene, fortæller Hannon Queen.

Vant til at klare sig selv

Skam, frygt og afmagt præger i det hele taget de nye hjemløse familier. Især fædrene skammer sig over ikke at kunne forsørge familien, men også børnene skammer sig. Derfor valgte Destiny, Tyler og Kimberly at gå et stykke vej hen til et nærliggende boligkvarter for at tage med skolebussen i stedet for at stoppe den ved motellet.

– Så kunne de andre ikke se, at vi ikke havde et sted at bo, siger Destiny, og Hannon fortæller, at børnene var bange for at blive drillet.

Derfor var det også kun nogle udvalgte venner i skolen, som vidste, at de var hjemløse. Heller ikke alle lærerne vidste det, men skolen som sådan var orienteret, og alle tre børn fik gratis morgenmad og frokost på skolen. Og de mindste fik en rygsæk med mad med hjem til familien hver fredag fra Beth Davalos' organisation, Families in Transition.

Det var også Davalos, der opsøgte familien på motellet, hvor hun var ude for at besøge en af de andre hjemløse familier, som holdt til der.

Familien var tæt på at løbe helt tør for penge, så Hannon og Christina var klar til at bide hovedet af skammen og tage imod hjælpen, som i første omgang bestod af hjælp til at betale motelværelset.

– Vi har altid været vant til at klare os selv, og jeg har altid tænkt, at der er job til dem, der gider arbejde. Men jeg har fundet ud af, at der bare ikke er nogle job. Jeg gik til McDonald's hver eneste dag, og de skrev mit navn ned hver gang, men jeg fik aldrig noget ud af det. Så har jeg haft lidt arbejde som daglejer, og det var fint, for der blev man sendt ud nogle gange til minimumsløn, fx

PÅ BUNDEN 'Vi mistede huset på tvangsauktion i sommeren 2011, men længe før det var vi begyndt at sælge ud af vores ejendele. Til sidst var der ikke mere at sælge, og vi kom til det punkt, hvor vi havde mistet alt. Selv bilen', fortæller Hannon Queen, tidligere hjemløs, som her ses sammen med børnene Destiny, Tyler og Kimberly

i Walmart. Men mange dage kom jeg tidligt om morgenen og blev der fire-fem timer, uden at der kom noget ud af det, fortæller Hannon Queen.

Svært at komme ud af fattigdomsfælde

Men lønnen fra de spredte jobs som daglejer var slet ikke nok til at betale indskud til en lejlighed og heller ikke nok til at klare huslejen på motellet.

– Selv om det i det lange løb er billigere med en lejlighed, så var det umuligt for os at skaffe penge nok til indskud og forudbetaling af vand og elektricitet, fortæller Hannon Queen.

Beth Davalos kender alt til den fattigdomsfælde, som de hjemløse familier ender i. En del af dem har faktisk arbejde, men til så lave lønninger, at de ikke kan klare sig selv.

– Det kaldes underbeskæftigelse. De har arbejde, men tjener ikke nok til, at de kan betale huslejen. I Seminole County bliver du som enlig mor med to børn nødt til at tjene 21 dollars i timen, hvis du skal betale for familiens basale behov. Og mindstelønnen er mellem syv og otte dollars. Så det kræver tre job, og så skal du have passet dine børn, og det er der venteliste til, fortæller hun.

Hjælp til at få hjælp

Samtidig er det meget indviklet for fattige og hjemløse at navigere rundt i det amerikanske hjælpesystem.

I et lokalområde som Seminole County er der fx mere end 50 hjælpeorganisationer, som driver herberger, deler mad ud og på anden måde støtter hjemløse familier med en blanding af offentlige midler og private donationer, og mange af dem har rod i religiøse samfund.

Det betyder, at man skal have hjælp til at vide, hvor man kan få hjælp. I Seminole County og mange andre steder bliver den hjælp formidlet af skolernes socialarbejdere. I skolen er det som regel umuligt for børnene helt at skjule familiens fortvivlede situation, og i Seminole County er skolen blevet helt central i hjælpen til de hjemløse børn, som her i begyndelsen af 2012 udgør lidt over to pct. af alle skolebørn i skoledistriktet.

Amerikas motelgeneration

16 mio. amerikanske børn lever under fattigdomsgrænsen, som i USA er 22.000 dollars om året for en familie på fire. Selv et fuldtidsjob er ikke altid nok til at give en familie tag over hovedet. Ud fra forbundsregeringens prognoser for arbejdsløsheden anslår The Brookings Institution, en anerkendt uafhængig tænketank, at 25 pct. af alle børn, snart vil leve under fattigdomsgrænsen.

FANGET I Seminole County bliver du som enlig mor med to børn nødt til at tjene 21 dollars i timen, hvis du skal betale for familiens basale behov. Og mindstelønnen er mellem syv og otte dollars. Så det kræver tre job, og så skal du have passet dine børn, og det er der venteliste til', fortæller Beth Davalos fra Families in Transition

Det udviklede system af hjælpeorganisationer er ikke bare besværligt for de hjemløse – det er heller ikke særlig effektivt.

– Derfor er både private og offentlige fonde, som bevilger penge til hjælpearbejdet, også blevet mere og mere opmærksomme på, at hjælpeorganisationerne skal arbejde sammen i stedet for at konkurrere, fortæller Beth Davalos.

I Seminole County har 18 organisationer slået sig sammen i Pathways to Home, der prøver at løse opgaven sammen, søger penge sammen og ikke konkurrerer om fondsmidler og donorer.

– Vi bliver nødt til at samarbejde og samle vores ressourcer, for der er færre penge nu og større behov og nød. På det felt er vi foran de fleste andre lokalområder i USA. Donorerne vil ikke betale til en masse organisationer, som laver det samme, og gør det svært for familierne, fordi de skal gå fra Herodes til Pilatus for at få hjælp, fortæller Beth Davalos.

Hjælpen kommer fra private sponsorer

Beth Davalos har gjort meget for at skabe opmærksomhed om fattigdomsfælderne og den eksploderende hjemløshed blandt familier. Hun har to gange været i det meget ansete, landsdækkende tv-program '60 Minutes', og hun har fået kongressen i Washington i tale i forhold til at udvide den officielle definition på hjemløse til også at omfatte dem, der bor på motellerne.

Alligevel tror hun ikke på, at den amerikanske stat vil bidrage med flere penge i de kommende år. Tværtimod. Derfor bruger hun meget af sin tid på at skaffe sponsorer til hjælpearbejdet.

– Det er så vigtigt at komme i medierne, for jeg kan stå her hele dagen og lave præsentation efter præsentation for 50 mennesker, men når medier fra mange forskellige områder alle fokuserer på, at dette er et problem, så skaber det opmærksomhed og derfra kommer forandringen. Folk blive nødt til at se og høre og tro på det. Og det gør de, når medierne tager problemet op, siger hun.

En af de sponsorer, medieomtalen har kastet af sig, er rigmanden David Siegel som næst efter Disney er den største arbejdsgiver i det centrale

Florida. Han ringede en dag i slutningen af 2011 til Beth Davalos og tilbød tre familier et sted at bo i et af hans ferielejlighedskomplekser. Og han kunne også skaffe arbejde til forældrene.

Tilbuddet endte hos Hannon Queen lige før jul. Hans familie fik et lille hus, og han og Christina fik job hos Siegel. Børnene er for tredje og fjerde gang startet på en ny skole – nu forhåbentlig for sidste gang. ■

Læs mere om National Association for Social Workers: www.naswdc.org og om Families in Transition: www.seminolehomelesskids.org

Beth Davalos og Families in Transition

Beth Davalos har en bachelor i sociologi og en master i socialarbejde og har tidligere haft privat praksis med familiearbejde, og har arbejdet som socialarbejder på hospitaler og været frivillig på et herberg.

Hun har nu i syv år været leder Families in Transition, som er Seminole Countys program for hjemløse skolebørn. Programmet er delvist betalt af midler fra den amerikanske stat, som er forpligtet til at hjælpe hjemløse skolebørn med blandt andet transport og skolemad, så de kan opnå samme muligheder som deres kammerater.

Hun arbejder tæt sammen med 16 socialarbejdere, der arbejder lokalt på skolerne, typisk med ansvar for fire-fem skoler. Families in Transition varetager også mange opgaver ud over det, loven kræver, og derfor er organisationen helt afhængig af private donationer fra privatpersoner og firmaer.

Nogle sponsorer tilbyder job, andre virksomheder donerer penge, mad, tøj eller sågar bilreparationer. Det sidste kan kun forstås i en amerikansk sammenhæng, hvor bilen er det sidste, man skiller sig af med, for den er helt nødvendig for at kunne bevare et job eller søge et nyt.

Sikkerheden var ikke i orden

Arbejdstilsynet og regionen kritiserer forholdene på bostedet Blåkærgård efter drabet på en medarbejder. Fremover skal faste rammer gå forud for socialpædagogisk metodefrihed

Af Lone Marie Pedersen, lmp@is.dk

Både Arbejdstilsynet og Region Midtjylland har undersøgt forholdene på bostedet Blåkærgård, efter at socialpædagog Judy Meiniche Simonsen den 7. februar blev dræbt af en beboer, og begge undersøgelser konkluderer, at sikkerheden for de ansatte ikke var i orden, og det skal der hurtigst muligt rettes op på.

Arbejdstilsynet besøgte Blåkærgård den 2. marts og gav umiddelbart herefter en række såkaldte strakspåbud, som omgående skal gennemføres. Arbejdstilsynet skriver i sin rapport:

– Arbejdet på bostedet Blåkærgård er ikke planlagt, tilrettelagt og udført sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarligt.

Arbejdstilsynet har blandt andet gennemført flere interviews med medarbejdere og ledere og konkluderer på den baggrund:

– Der er arbejdssituationer på Blåkærgård, hvor der er en akut og alvorlig risiko for, at ansatte kan blive udsat for vold og trusler om vold.

Arbejdstilsynet begrundet sine påbud med, at der er

Hvilket ansvar har regionens social- og psykiatrilidelse? Hvad har man i den ledelse fundet af u hensigtsmæssigheder? Der må være noget, siden sådan noget her kan ske

Peter Sandkvist, kredsformand,
Socialpædagogerne Midt- og Vestjylland

arbejdssituationer, hvor risikovurderingen er, at der skal være to ansatte til stede, men hvor der alligevel kun er en. Alarmen har ikke altid fungeret, og der er oplysninger og observationer om voldsrisiko, som ikke altid er blevet videregivet til relevante medarbejdere, og endelig er der eksempler på, at medarbejdere ikke altid får sagt fra i truende situationer.

Må leve med rammer

Regionen har taget Arbejdstilsynets strakspåbud til sig og har kigget på risikovurderingen.

Tidligere har det været sådan, at hvis medarbejderen var utryg, skulle der være to om opgaven. Men erfaringen er, at det kan være vanskeligt for den enkelte medarbejder at tage stilling til, om man skal være alene. Der kan også være kollegiale hensyn at tage, fortæller regionens socialchef Charlotte Josefsen.

– Fremover bliver der lavet et helt fast register for, hvornår man skal være to medarbejdere om opgaven, og der bliver tre gange i døgnet lavet risikovurderinger på den enkelte beboer. Der kommer også faste proce-

durer for alarmerne. Når medarbejderne møder på arbejde, skal de som det første tjekke, at deres alarm virker, og skal de skrive i et skema, at alarmerne virker.

– Vi har alle en interesse i, at alarmerne bliver tjekket, siger Charlotte Josefsen

Det nye for medarbejderne bliver også, at regionen fremover vil fastlægge, hvordan tingene skal gøres.

– Vi er klar over, at det i det socialpædagogiske arbejde kan være vanskeligt at arbejde med, at tingene fremover vil blive anderledes rammesat. Men det er et dilemma, som vi må klare.

Ledelsen skal lytte til medarbejderne

Arbejdstilsynets rapport bekymrer Socialpædagogerne, der har en del medlemmer ansat på Blåkærgård. Kredsformand Peter Sandkvist fastslår, at det er vigtigt, at Blåkærgårds arbejdsmiljøaftale bliver gået efter i sømmene, så man kan se, om principperne i aftalen også efterleves.

– Arbejdstilsynet har ved deres besøg talt med ansatte, som blandt andet peger på, at

de ikke oplever at blive hørt, når de udtrykker bekymring over sikkerheden på arbejdet. Det duer ikke. Man må ikke være i tvivl om, at man som medarbejder på så alvorligt og komplekst et arbejdsområde bliver lyttet til, hvis man ikke føler sig tryk i udførelsen af sit job. Det forhold må vi have set på.

Socialchef Charlotte Josefsen har hørt kritikken og lovet, at man vil lytte til medarbejderne. Til TV/Midt-Vest siger hun:

– Det berører mig rigtig dybt, når der er medarbejdere, som går ud og siger, at de synes, at det kan være vanskeligt at sige noget til ledelsen. Sådan bør det ikke være. Det er et gensidigt ansvar i en arbejdsmiljøorganisation både for medarbejdere og ledelse at tage tingene alvorligt.

Hun påpeger, at regionen har en bærende værdi om, at medarbejdere, der ikke kan komme igennem hos deres ledelse, skal henvende sig længere oppe i systemet.

– Jeg skal opfordre medarbejderne til at bruge den værdi, hvis de ikke kan komme igennem hos deres nærmeste ledelse.

Måske skønnede man forkert

Region Midtjylland har i sin redegørelse forsøgt at klarlægge hændelsesforløbet omkring drabet på Judy Meiniche Simonsen og siger i en pressemeddelelse: 'Redegørelsen konstaterer, at der i det samlede sagsforløb på visse områder ideelt set kunne og burde have været handlet anderledes. I den forbindelse kan det ikke afvises, at der på

Det er ikke for at sparke på nogen, som ligger ned, men hvorfor har man ikke gjort noget før, Judy blev dræbt?

Peter Sandkvist, kredsformand, Socialpædagogerne Midt- og Vestjylland

visse tidspunkter i sagsforløbet har været tale om en ikke korrekt vurdering af den sigtede drabsmands sygdom og farlighed.'

Undersøgelsen har ikke afdækket egentlige lovovertrædelser eller andre ansvarspådragende handlinger fra enkeltpersoner.

Regionen peger på en række forhold, som man fremover vil gøre anderledes, så sikkerheden øges mest muligt. Desuden bliver der nedsat en ekstern undersøgelseskommission, som skal gennemgå hele forløbet omkring drabet, så man kan få

en ekstern vurdering af, hvad der er sket.

Hvorfor ikke før

Socialpædagogerne kredsformand Peter Sandkvist er uforstående over for, at det først er nu, der bliver rettet op på tingene.

– Det der undrer mig er, at regionen finder 28 ting, som skal ændres, og det er hele vejen rundt på bostedet. Det slår mig, at de her ting, har man da også vist for flere måneder siden.

Hvorfor sker der først noget nu?

Peter Sandkvist anerkender, at regionen har lavet en grundig

undersøgelse. Der er mange ting, man vil rette op på. Fx mere kompetenceudvikling til medarbejderne og deling af viden.

– Det er ikke for at sparke på nogen, som ligger ned, men hvorfor har man ikke gjort noget før, Judy blev dræbt?

Han savner, at der i redegørelsen er en selverkendelse om, hvordan det kunne ske.

– Hvordan kan man have en arbejdsplads, hvor man finder så mange u hensigtsmæssigheder? Hvilket ansvar har regionens social- og psykiatrilædelse? Hvad har man i den ledelse

fundet af u hensigtsmæssigheder? Der må være noget, siden sådan noget her kan ske.

Men regionen synes ikke at ville kigge bagud eller indad.

– Fortiden kan desværre ikke gøres om. Nu må vi se fremad og få igangsat de tiltag som redegørelsen peger på, siger Charlotte Josefsen.

At der allerede er gjort meget viser Arbejdstilsynets uanmeldte besøg på Blåkærgård tirsdag den 20. marts. I rapporten står der: 'Arbejdstilsynet har ikke konstateret forhold, der giver anledning til at foretage sig yderligere'. ■

OPHOLDSSTEDSOMRÅDET

Overenskomsten er hjemme

f:nyt Mindstelønssatser er ude af overenskomsten, og pensionsvilkårene bliver bedre

Af Lone Marie Pedersen, lmp@sl.dk

Socialpædagogerne har den 2. marts indgået forlig med Dansk Erhverv om fornyelse af opholdsstedsover-

enskomsten. Forliget er indgået med udgangspunkt i de resultater, der er opnået på normallønnsområdet.

– Det har ikke været en stor ramme. Forliget har været præget af den økonomiske krise, så der har ikke været en masse penge at fordele til lønstigninger. Men vi kan være tilfredse med aftalen, fordi vi har fået nogle forbedringer på tryghedsområdet, siger Socialpædago-

gernes næstformand Pernille Christoffersen.

Hun fremhæver, at Socialpædagogerne fik sit krav om, at mindstelønssatserne udgår af overenskomsten igennem. Herefter vil overenskomsten ikke indeholde lønsatser:

– Det er interessant, fordi mindstelønssatserne har givet det udseende af at være en diskouløn. Ved at tage det ud, fjerner vi det indtryk.

Det er også værd at nævne, at Socialpædagogerne fik gennemført sit krav om, at pensionsvilkårene i forbindelse med barsel bliver forbedret.

Overenskomsten på det private område omfatter omkring 1.200 medlemmer på private opholdssteder og botilbud samt pædagogisk vikaroverenskomst, som Socialpædagogerne har forhandlet sammen med BUPL og FOA. ■

LEDERKONFERENCE

Hvad kan man få for 44 milliarder?

Det grænser til det uetiske, at socialpædagoger ikke er bedre til at dokumentere deres arbejde – og den går ikke længere, lød det provokerende fra professor John Storm på forbundets lederkonference

Af Malene Kløve Dreyer, mad@sl.dk

ingen vej uden om: Der skal måles og vejes – også når det gælder effekten af den socialpædagogiske indsats. Sådan lød professor i organisation og ledelse på Syddansk Universitet, John Storm Pedersens kontante budskab, da han besøgte lederkonferencen den 6. marts:

– I skal blive bedre til at dokumentere nytten af det, I laver. Ellers forsvinder pengene fra det specialiserede socialområde.

Samfundet bruger i omegnen af 44 mia. kr. årligt på det specialiserede socialområde, og der findes i dag ikke videnskabelig dokumentation for, hvad der kommer ud af den indsats.

Et ellers ganske rimeligt krav, ifølge John Storm Pedersen, der har arbejdet med området i en årrække og mener, at det er på grænsen til det uetiske, at man ikke kan redegøre for, hvad samfundet får for de mange penge.

Hvad med hovedet?

Og her har socialpædagogerne som profession selv et ansvar for at komme i gang med at vise, at indsatsen gør en forskel:

– Hvordan kan I kalde jer fagprofessionelle, hvis I ikke kender nytten af det, I producerer? I måler og vejer ikke efter videnskabelige, anerkendte metoder. I er gode til tommelfingerregler, og I har et fantastisk hjerte, men hvorfor kobler I ikke hovedet på?

Sådan spørger oplægsholderen provokerende forsamlingen og er især ude med riven, når det gælder børn og unge anbragt uden for hjemmet. Her har det ifølge forskeren været praksis igennem de seneste 100 år at fjerne udsatte børn fra hjemmet, uden at der er belæg for en gunstig effekt:

– Hånden på hjertet: Man kan ikke fjerne 12.000 børn i 100 år, når man ikke kan dokumentere, at det hjælper.

Kravet om dokumentation og effektmåling er et resultat af en normaliseringsproces, der præger det socialpædagogiske område, som nu blot er et ud af flere i kommunen og skal præstere og behandles som alle andre.

– Man kan sige, at det handler om de meget mærkelige, der skal gøres næsten normale. I vil blive kede af, hvor normale I skal blive, siger John Storm Pedersen og varsler om, at tidligere tiders autonomi og velstand på området er endegyldigt forbi.

Den kommunale model

En ny socialreform er under opsejling, og det arbejde vil stille behårde krav til især det specialiserede socialområde. Ifølge John Storm Pedersen er det en myte, at det er markedet eller new public management-tilgangen, der er den styrende mekanisme i dag:

– Styringsmekanismen er det, som jeg kalder Den Kommunale Model, og den rammer jer hårdt. Modellen bygger på en selvforsyningsstrategi, hvor kommunerne tager deres borgere hjem og giver ydelser til egne borgere for egne penge. Det gør de, fordi de så

kan styre økonomien. Hvis man skal købe og sælge, er det svært at styre, men når kommunerne selv kører økonomien, kan de formulere serviceniveauer – og så passer pengene. Det er en klassisk planøkonomisk strategi – ikke new public management, siger John Storm Pedersen.

Modellen rammer især de små kommuner, som ikke har volumen til at være selvforsynende. John Storm advarer derfor mod den ulige behandling af brugerne i de små kommuner, og han anbefaler, at de tungeste brugergrupper skal flyttes over i regionerne:

– Kun regionerne kan skabe stærke faglige miljøer for de meget specialiserede brugergrupper. Både et vist befolkningsgrundlag og stærke faglige miljøer er desuden en forudsætning for, at man kan veje og måle, hvad der virker. ■

Læs mere på www.sl.dk:

Interview med John Storm Pedersen: Jeres hjerner skal kobles med jeres store hjerter.

Interview med to socialpædagogiske ledere om dokumentation: At holde sig i live er somme tider et succeskraterium i sig selv.

Landsmøde og konference for familieplejekonsulenter

10. og 11. maj 2012 på Hotel Christiansminde, Christiansmindevej 16, 5700 Svendborg

FAMILIE – FORNYELSE – FREMTID

Anne Blom Corlin, Mikkel Warming og Peter Bastian fortæller fra forskellige vinkler om værdier og visioner på anbringelsesområdet

Tilmeldingsfrist: 10. april 2012

Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/kalender

LEDERSEKTIONEN

Hvad skal lederne med forbundet?

Hvilke tanker gør lederne sig om deres faglige organisation, og hvilke behov har de for støtte og service fra Socialpædagogerne? De spørgsmål har kendetegnet landsudvalgets arbejde i 2011

Af Malene Kløve Dreyer, mad@sl.dk

Det overordnede mål er at sikre lederne politisk indflydelse i Socialpædagogerne. Lederne har brug for forbundet, og forbundet har i højere grad brug for lederne. Sådan sagde Allan Andersen i sin beretning på landsmødet for lederudvalget i Nyborg i starten af marts.

Kerneopgaven for landsudvalget i det forgangne år har været ledernes fremtidige indflydelse i Socialpædagogerne. Arbejdet er blandt andet mundet ud i en undersøgelse af ledernes forhold til forbundet bestående af en spørgeskemaundersøgelse og et par fokusgruppeinterview med ledere i to kredse. Et tema, som også blev diskuteret på årets lederlandskonference.

En fremtid i forbundet

– Vi har fået sat en proces i gang. Jeg synes, der er taget hul på noget vigtigt for lederne, og jeg ser med forventning hen mod en positiv og konstruktiv fremtid for lederne i forbundet, sagde Allan Andersen, som også var rigtig godt tilfreds med forbundsformandens engagement i lederarbejdet:

– Benny Andersen er blevet en aktiv del af Landsudvalget. Han har blandt andet bidraget med et oplæg om Socialpædagogernes strategiske arbejde: Socialpædagogerne i fremtiden – en politisk vision for Socialpædagogerne i 2020. Et stra-

tegiarbejde som lederne også inddrages i.

Et andet tema, som har præget 2011, har været at bidrage til udviklingen af Socialpædagogernes kommunikation med lederne. Det har resulteret i det elektroniske 'Nyhedsbrev for ledere', som er udkommet en gang hver 14. dag siden april sidste år.

– Efter min mening er det blevet et rigtig godt nyhedsbrev. Indholdsrigt og inspirerende. Og det er generelt blevet taget rigtig godt imod.

Allan Andersen er også godt tilfreds med Magasinet Offentlig Ledelse, som har gennemgået en forskønnelse 2011: Det er et rigtig godt magasin, som vi stadig er en aktiv del af.

Hjælp i krisetid

Lederlinjen er en service til Socialpædagogernes ledere, som kan komme i kontakt med en psykolog indenfor 24 timer, hvis det brænder på.

– I disse krisetider kan der hurtigt blive brug for akut hjælp til den enkelte leder, så lad os holde fast i den, sagde Allan Andersen.

Krisetiderne fik også et par ord mere med på vejen i Allan Andersens beretning:

– Kommunalreformen er for alvor slået igennem nu. Aldrig før har der været så meget kontrol og så få penge at gøre godt med. Kommunerne er for alvor presset på økonomien. Dette pres tvinger kommunerne til at gøre tingene på andre og nye måder. I innovationens hellige navn skæres ind til benet og engang imellem længere. Der har været tale om ganske voldsomme scenarier på både børne- og ungeområdet – det er kronede dage for de kreative regnedrenge på de bonede gulve.

Benny Andersen kvitterede for Allan Andersens beretning ved at indbyde til en dialog om

lederens indflydelse i Socialpædagogerne:

– Der er ikke kun et problemfelt og en løsning. Der er nogle organisatoriske svar, for eksempel kunne man arbejde med en bedre sammenhæng mellem det lokale lederarbejde og det, der foregår i landsudvalget.

En positiv udviklingshistorie blev det også til fra formandens side, som bygger bro til et af lederlandskonferencens store temaer, dokumentation:

– På et lederlandsmøde for to år siden diskuterede vi vidensdeling, og jeg blev inspireret til ideen om at skabe en vidensbank på det socialpædagogiske

område. Den åbner 1. maj. Vidensbanken synliggør, at vi ved, hvad vi taler om. At vi kan formidle det og dokumentere det. Det er vigtigt, at nogen sætter viden i banken. Vi har lavet forarbejdet. Men det bliver helt afgørende, at I sætter viden i banken, så den kan udvikle sig. Det giver os en stærkere stemme, når vi er i medierne, at vi kan tale med en vis vægt.

Allan Andersen valgte at trække sig som formand på grund af sit aktuelle uklare ansættelsesforhold. Birgitte Wold er nu formand for den landsdækkende ledersektion. Alle øvrige medlemmer blev genvalgt. ■

FERIEDAGPENGE

Har du fået udbetalt dagpenge fra a-kassen eller din kommune i 2011, kan du søge om feriedagpenge til det kommende ferieår (1. maj 2012 til 30. april 2013). I starten af april sender a-kassen en elektronisk optjeningsmeddelelse til alle berørte medlemmer. Du kan læse din elektroniske post i portalen 'Min post', som du finder på www.sl.dk. Hvis vi har din mailadresse, får du en mail, så snart du kan læse optjeningsmeddelelsen på 'Min post'.

Lidt om betingelserne

For at få feriedagpenge skal du ved feriens start enten være i arbejde eller være arbejdsløs. Og du skal opfylde de almindelige betingelser for ret til dagpenge. Det betyder blandt andet, at du skal være medlem af en a-kasse og have fast bopæl i Danmark. Som udgangspunkt har du desuden kun ret til feriedagpenge, hvis du ikke samtidig har optjent ret til 25 dages ferie med løn eller feriegodtgørelse. Du kan læse mere på www.sl.dk.

Sådan søger du

Du skal søge om feriedagpengene på www.netkassen.dk. I menuen til venstre skal du vælge punktet 'Ferie'. Og du skal logge ind med pinkode eller NemID.

Herefter vælger du 'Ansøgning om feriedagpenge', som du kan udfylde og sende elektronisk.

Får vi din ansøgning 1 måned før ferien, kan vi som hovedregel nå at udbetale pengene til dig inden din feriestart.

KÆRLIGHED

Datingfest for udviklingshæmmede

Botilbud i Varde vil give unge udviklingshæmmede en hjælpende hånd, så de nemmere kan finde en kæreste. Det sker til stor datingfest i maj

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Hvordan ville du have det, hvis du blev præsenteret for tre mennesker og fik valget: Bliv kæreste med en af dem – eller mist chancen for at få en kæreste?

Socialpædagog Ditte Nørup Andersen fra botilbuddet Krogen 5 ville ikke være særlig tilfreds,

men groft sagt oplever hun, at det er virkeligheden for mange unge udviklingshæmmede.

– De bor med den samme gruppe unge, som de også arbejder med, og når der er diskotek for udviklingshæmmede, er det også mange af de samme mennesker, der møder op igen og igen, siger hun.

For nogle måneder siden tænkte Ditte Nørup Andersen derfor, at der skulle ske noget nyt. De tolv unge udviklingshæmmede på Krogen 5 skulle have chancen for at udvide deres horisont, og nu har hun fået sine kollegaer og de unge på botilbuddet med på ideen:

Freitag den 11. maj er der stor datingfest for udviklingshæm-

mede i Jacobi-hallen i Varde, hvor der bliver plads til mindst 200 mennesker.

Inviterer bredt

Krogen 5 har inviteret langt bredere end til de aktivitetstilbud i Vejen- og Esbjerg-området, som de plejer at omgås. Der er sendt invitationer til botilbud i blandt andet Fredericia, Kolding, Billund og Vejle, men botilbud fra resten af Danmark er også velkomne.

– Og så vil vi prøve at skabe nogle rammer, der gør det muligt for de unge at møde hinanden og blive kærester eller venner. Det kan jo være svært nok for ikke-udviklingshæmmede at tage kontakt og fx

spørge om et telefonnummer – og så er det bare endnu sværere for udviklingshæmmede, siger Ditte Nørup Andersen.

Til festen får alle, der vil, derfor nogle visitkort, som de kan dele ud, ligesom der bliver en hel masse kontaktfremmende aktiviteter, som fx ballondans, *sing star*-kamp med kærligheds-sange og speed dating – samt spisning og levende musik.

Ditte Nørup Andersen understreger, at festen arrangeres sammen med de 12 beboere på Krogen 5:

– Det er deres fest. ■

Yderligere oplysninger fås på dian@varde.dk eller 5120 3465. Tilmeldingsfrist 11. april.

EFTERVÆRN

Mest støtte til de stærkeste

Tidligere anbragte, der modtager efterværn, klarer sig bedre end dem, der ikke modtager efterværn. Men der er risiko for, at de svageste ikke får efterværn, vurderer forskere fra SFI

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Dem, der har mindst brug for det, får det oftere end dem, der har det største behov. Så bagvendt ser det ud til at være, når det gælder efterværn til tidligere anbragte.

I hvert fald konkluderer en ny videns- og erfaringsopsamling fra SFI, at der på flere områder er risiko for, at de svageste unge ikke får efterværn.

I rapporten 'Efterværn for tidligere anbragte unge' giver forfatterne et sammenfattende billede af den viden, der på nuværende tidspunkt er indsamlet om efterværn i Skandinavien, Storbritannien og USA, og der er slet ingen tvivl om, at tidligere anbragte, der modtager efterværn, klarer sig bedre end dem, der ikke modtager efterværn.

På den baggrund konkluderer forskerne, at 'efterværn ser ud til at have en positiv betydning for de unges liv'.

Sagsbehandlere skummer fløden

De hæfter sig samtidig ved, at der ser ud til at være forskel på dem, der tildeles efterværn, og dem, der ikke gør. For mens man kunne tro, at de svageste fik mest støtte, og de stærkeste i højere grad blev overladt til sig selv, ser det ud til at være lige omvendt: Som forskerne konkluderer i pressemeddelelsen, risikerer de svageste unge at blive overset til fordel for de ressourcestærke.

I resumeet forklarer forskerne blandt andet risikoen for forskelsbehandling med, at sagsbehandleren 'skummer fløden' og retter sit fokus mod de unge, der tegner til at klare

sig godt, altså hvor efterværnet vil kunne blive en succes.

– Det kan indebære, at de unge med flest ressourcer og bedst mulighed for at forhandle sig frem til efterværn også er dem, som modtager det. De unge med størst behov for støtte og hjælp – de svageste blandt de tidligere anbragte unge – har imidlertid sværest ved at opnå hjælp og støtte, skriver de.

At svage unge ikke får efterværn kan også skyldes, at unge er trætte af foranstaltninger og derfor afviser tilbuddet om efterværn. ■

Hent hele rapporten på www.kortlink.dk/apxa

ANBRAGTE

Postkort til forbundet

Hvad tænker anbragte børn om anbringelsen? Det spørgsmål ligger bag en undersøgelse, som Børnerådet har lavet. Nu er en del af resultatet afleveret som postkort til blandt andre Socialpædagogerne

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

17-årige Mikkel møder op hos Socialpædagogerne formand, Benny Andersen, med to store postkort i hånden.

– Værsgo. De er til dig, siger han – med hilsen fra de omkring 100 børn, der har været med i Børnerådets store undersøgelse om anbragte børns perspektiv på anbringelsen.

Som led i undersøgelsen, der offentliggøres den 26. marts, har børnenes skrevet postkort til socialministeren, formanden for Socialrådgiverforeningen, direktøren for Landsforeningen af Opholdssteder og altså også formanden for Socialpædagogerne.

Mikkel, der selv bor på et opholdssted, læser op:

– Kære Benny. Her er nogle ting, som du må sige videre til pædagoger på alle opholdssteder i hele landet: Pædagogerne skal forstå, hvad vi børn siger. Pædagogerne skal ikke prøve at snakke uden om. Pædagogerne skal kunne indrømme deres fejl. De skal respektere, at man vil være alene, når man er ked af det. Nogle gange skal de gøre, hvad vi siger. De skal have børnene med, når der laves regler. Vi skal have flere penge til at købe tøj for. De skal være bedre til at

forstå – *ikke* kun lytte til hvad de selv vil. Vi vil selv fortælle de andre pædagoger, hvad der sker i vores liv og selv give dem en oplevelse (fx imponere dem) i stedet for at det overleveres fra voksen til voksen, så de allerede ved det, der betyder noget for os. Vi vil selv bestemme, hvad vi skal spise.

Vores liv

Da Mikkel har læst postkortet op, smiler Benny Andersen:

– I er jo ligesom alle andre børn. I vil gerne bestemme i jeres eget liv, siger han.

Mikkel nikker ivrigt.

– Ja, hundrede procent. For det er jo totalt vores liv og ikke nogen andres liv...

Bagefter stiller Benny Andersen en række spørgsmål til Mikkel. Han vil blandt andet gerne vide, hvad Mikkel tænker om, at der er flere voksne på et opholdssted – i modsætning til en familie eller en plejefamilie, hvor der jo kun er en eller to.

– Det generer ikke mig, for man har jo en kontaktpædagog. Det er fint nok, at der er flere voksne, bare de behandler en på samme måde. Sådan at man for eksempel ikke må være ude til klokken 21 den ene aften, og skal være hjemme klokken 18 den næste.

Mikkel stiller også et spørgsmål til Benny Andersen:

– Hvad tænker du om det, jeg har sagt. Hvad kan du gøre?

Og så lover Benny Andersen, at han vil sprede børnenes budskab til de socialpædagoger, han møder på sin vej – i udvalg, til møder, via Facebook og når der nu kommer en artikel i Socialpædagogen.

– Det er sejt, at I kommer, siger Benny Andersen.

– Sådan at vi kan få det spark i røven, som det på en måde er. ■

NOTER

Færre fik førtidspension

Ifølge Ankestyrelsens opgørelse, har kommunerne i fjerde kvartal 2011 udbetalt førtidspension til 3.937 personer, og det er et fald på ni pct. i forhold til samme kvartal året før. Faldet i forhold til fjerde kvartal 2010 kan forventes at blive mindre, da kommunerne erfaringsmæssigt i løbet af det efterfølgende år indberetter afgørelser truffet i fjerde kvartal. Man forventer derfor, at det reelle tal vil være et fald på fem pct. Fra 2009 til 2011 er andelen af tilkendelser, hvor hoveddiagnosen er psykiske lidelser, faldet fra 51 til 49 pct. af det samlede antal tilkendelser af førtidspension. Det skyldes, at andelen af tilkendelser grundet psykiske lidelser er faldet fra 43 til 40 pct. for personer på 40 år og derover, mens andelen har været stort set uændret for personer under 40 år.

lmp

Hjælpemiddelinstytut fusionerer

Hjælpemiddelinstytutet er blevet en integreret del af Videnscenter for Handicap, Hjælpemidler og Socialpsykiatri (ViHS), som er en enhed i Socialstyrelsen. Formålet med sammenlægningen af ViHS og Hjælpemiddelinstytutet er at udnytte den faglige synergi, der opstår i fælles opgaveløsning, siger Socialstyrelsen i en pressemeddelelse. Kerneopgaven er vidensindsamling, vidensudvikling og formidling på et højt, fagligt niveau. ViHS består af fem handicapfaglige team, der har fokus på områderne: Motoriske funktionsnedsættelser, velfærdsteknologi og forskning, kommunikative funktionsnedsættelser, kognitive og psykosociale funktionsnedsættelser, udviklingshæmning og hjælpemiddelbasen, standardisering, hjælpemiddelindkøb og it-tilgængelighed.

lmp

Hotline til unges psykoser

Som de første i Danmark indfører Psykiatrien i Region Sjælland det såkaldte TOP, der står for tidlig opsporing af psykose, og målet er tidligt at kunne hjælpe især unge med psykoser. TOP består af en hotline, som er åben for alle regionens borgere, hvis de er bekymrede for, om de selv eller andre har en psykose. Mennesker, som viser tegn på psykose, får tilbud om at blive undersøgt inden for 24 timer og henvist til behandling. TOP er et treårigt projekt, og telefonnummer på hotline er 4732 7900. 'I dag går en ung, der rammes af en psykose, i gennemsnit mellem et halvt til et helt år uden at få behandling, fordi de færreste ved, hvad en psykose er, og hvordan man kan få hjælp', siger Søren Bredkjær, vicedirektør i Psykiatrien i Region Hovedstaden.

lmp

Nedskæringer i forbundshuset

Færre medlemmer, en fastfrysning af kontingentet og faldende indtægter på annoncerne i fagbladet fører nu til betydelige nedskæringer og omorganiseringer i Socialpædagogerne forbundshus. Seks ansatte er blevet opsagt, og ved ikke at genbesætte en række stillinger i løbet af 2012 vil i alt 10 stillinger være skåret væk. Dette kommer oven i en række begrænsninger af aktiviteterne i forbundshuset, så der i alt i 2012 og 2013 vil være foretaget besparelser for ca. 13 mio. kr. For at nedskæringerne ikke skal kunne mærkes af forbundets medlemmer, bliver der samtidig ændret på opgavefordelingen blandt personalet i forbundshuset. 'Det er meget trist at måtte sige farvel til gode medarbejdere, men det er desværre nødvendigt. Nu vil vi gøre alt for, at vi som forbund kan oppebære den gode betjening af medlemmerne og fortsætte det fagpolitiske arbejde med samme styrke', siger forbundsformand Benny Andersen.

jni

LÆSERBREVE

Blåkærgård

Af Flemming Mønster, redaktionschef, Ekstra Bladet, Aarhus
I en længere artikel i Socialpædagogen nr. 5/2012 om drabet på Judy Meiniche Simonsen på Blåkærgård i Viborg, fremgår det, at nok så mange sikkerhedsforanstaltninger ifølge bostedets leder Jette Svensson ikke udgør en garanti mod, at

syge mennesker kan reagere uhensigtsmæssigt.

Det er uden tvivl fuldstændigt rigtigt. Det er til gengæld ikke den næste redaktionelt formulerede sætning i artiklen:

'Men det budskab har Blåkærgård ikke kunnet komme igennem med i medierne.'

Jeg kan kun tale for Ekstra Bladets vedkommende, og jeg

vil understrege, at vi fra dag 1 for-

søgte at få Jette Svensson i tale, netop for at få hendes udlægning. Det lykkedes først efter en lille uge, og her blev hun citeret hundrede procent loyalt. Hun afbrød selv interviewet, fordi følelserne, af forståelige grunde, havde grundigt fat i hende.

Jeg bebrejder ikke nogen, at det i sådan en situation kan være umuligt at holde hovedet koldt og rationelt. Jeg bebrejder

heller ikke Socialpædagogen, at den ikke i en sådan artikel stiller spørgsmål, der udfordrer den faglige selvkritik, men vinkler skarpt på kritikken af pressens håndtering af den ulykkelige begivenhed. Men jeg har svært ved at acceptere en kritik for, at den pågældende ikke har kunnet trænge igennem, når det præcist har været det, der har været forsøgt at få hende til. ■

Konference i Socialpædagogernes Ældretnetværk – for socialpædagoger der arbejder med ældre

10. – 11. maj 2012 på Strandhotellet Vejers, Vejers Havvej 105, 6853 Vejers

Tema: Neuropædagogik i relation til ældre udviklingshæmmede
Oplægsholdere: Kjeld Fredens og John Engelbrecht

Tilmeldingsfrist: 10. april 2012

Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/kalender

Landsmøde i netværket for hospitalspædagoger

24. maj 2012 på Severin Kursuscenter, Skovsvinget 25, 5500 Middelfart

Tag hjernen med, over broen!

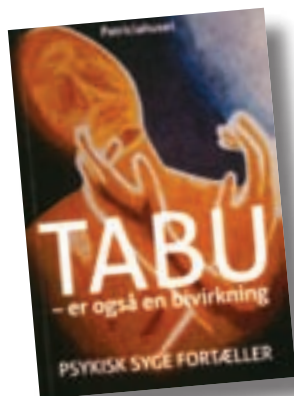
Oplæg ved Lene Iversen: Introduktion til mindfulness baseret kognitiv terapi.
Oplæg ved Jens Arentzen: Når vi når over broen?

Tilmeldingsfrist: 17. april 2012

Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/kalender

BØGER

Redigeret af Maria Rørbæk

Tabu – er også en bivirkning Psykisk syge fortæller

Redigeret af Tanja Buur Sørensen
og Bettina Bjals

'Nogle gange ved jeg ikke helt, hvad det er for nogle fordomme, folk har, men ofte tager de afstand til en, og samtaler ophører, når jeg fortæller, at jeg er psykisk syg'. Sådan siger en af de 12 mænd og kvinder, der i denne bog fortæller deres historie og oplevelser med psy-

kisk sygdom. Og som tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen skriver i forordet er 'det simpelthen noget af det værste, vi mennesker kan udsætte hinanden for: Isolation, og at nogen tager afstand fra os. Det er så vigtigt, at vi ikke lader hinanden alene'. Bogens formål er at bidrage til et nyt syn på mennesker med en sindslidelse og herved til øget inklusion og medborgerskab. For som Poul Nyrup Rasmussen skriver: 'Vi mennesker ligner simpelthen hinanden mere, end vi nogen gange vil være ved. Det er så nemt at pege fingre eller fordømme, og jeg ved desværre også, at mange psykisk sårbare oplever at blive mødt med fordomme'. Bogens 12 bidragydere har alle været tilknyttet Patriciahuset eller Bo-25 i Esbjerg. Ud over fortællingerne indeholder bogen også en række digte og illustrationer samt en metodebeskrivelse af medarbejderne i de to tilbud.

Udgivet af Skriveforlaget. 161 sider. 179 kr.

Behandlingspædagogik – en udviklingsorienteret indsats i anbringelsen af børn og unge

Af Henriette Liblein Misser

Hvad skal der til, når et barn anbringes uden for sit hjem? Hvad er det, der virker – og hvad virker ikke – for behandlingskrævende børn og unge? Denne bog kommer med konkrete bud på, hvilke aspekter af en anbringelse, der bør være særligt fokus på, og hvorledes det kan håndteres i praksis. Bogen belyser mange forskellige aspekter af anbringelsen – fra visitation over læringsmiljøer og magtfor-

hold til udslusning og efterværn. Bogen retter et konkret fokus på, hvilke forhold der kan bidrage til at optimere og målrette disse børn og unges muligheder for at profitere af de eksisterende behandlingstilbud, og der er mange eksempler. Når forfatteren fx skriver om vigtigheden af planlægning af et undervisningsforløb, der fremadrettet støtter op om barnets kompetencer, viser hun også, hvordan det kan gøres i praksis med et eksempel på en elev- og undervisningsplan i udfyldt stand – inklusive skema, testresultater, mål for undervisningen, overordnet metodebeskrivelse, materialevalg og meget mere. Henriette Liblein Misser er ledende psykolog på døgninstitutionen Godhavn i Tisvilde.

Udkommet på Hans Reitzels Forlag. 288 sider. 300 kr.

Et liv i kaos – om voksne med ADHD

Redigeret af Per Hove Thomsen
og Dorte Damm

Her kommer en opdateret og revideret udgave af denne bog – med enkelte nye kapitler. Bogen belyser de mange aspekter ved ADHD i voksenlivet: Fra det kliniske udtryk og prognose, neuropsykologiske aspekter og behandlingsplanlægning, til den voksnes møde med fx behandlingssystemet, de sociale myndigheder eller kriminalforsorgen. Den primære målgruppe er socialpædagoger og andre, der i deres arbejde kommer i berøring med ADHD, men bogen retter sig også mod voksne med ADHD samt deres pårørende. Bogen indeholder et særskilt kapitel om kvinder med ADHD, for der gælder nogle særlige kønsspecifikke forhold. Eksempelvis er piger kun sjældent udadreagerende og hyperaktive som drengene, og derfor bliver deres symptomer senere synlige. Det kan derfor være et problem, at det meste forskning i ADHD bygger på mænd. Kapitlets forfatter, Eva Jensen, påpeger også, at kvinder bliver vurderet anderledes end mænd, og det kan fx give problemer på arbejdspladsen, når kreativiteten og entusiasmen blomstrer, uden at kvinden med ADHD kan fuldføre de planlagte aktiviteter. 'I disse situationer kan dommen være hårdere over en kvinde end over en mand. Det forventes, at hun kan holde flere bolde i luften ad gangen'.

Udkommet på Hans Reitzels Forlag. 232 sider. 298 kr.

På kanten af livet – mænd, kriser og selvmordstanker

Af Inger Anneberg og Bente Hjorth Madsen

Hvert år er der to til tre gange så mange mænd som kvinder, der tager deres eget liv. Alligevel er historier om mænds selvmordstanker og selvmordsforsøg oftest tabubelagte og skjulte, vurderer psykiatriprofessor Merete Nordentoft. Denne bog gør op med tabuet og indeholder 13 interviews med mænd, der i perioder af deres liv har været i alvorlig krise eller har haft depressioner, der har ført til selvmordstanker. Ud over interviewene rummer bogen også bud på, hvilke temaer, der går igen i de 13 mænds historier – og måske også i andre mænds liv. Afsnittet er skrevet, så det henvender sig direkte til mænd med selvmordstanker, men det kan også bruges som et hjælpemiddel for rådgivere. De to forfattere slår fast, at det er vigtigt, at professionelle er bekendt med, hvor ofte mænd kan skjule selvmordstanker – og hvor afgørende det er at spørge direkte for overhovedet at få lukket op for emnet.

Udkommet på Siesta. 155 sider. 149 kr.

Når nuancerne drukner på tv

Synspunkter

Bringes efter en redaktionel vurdering. Synspunkter må højst fylde 8.000 anslag.

Læserbreve

Socialpædagogen er forpligtet til at optage læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises.

Læserbreve og synspunkter, der bringes i bladet, offentliggøres også på internettet.

Læserbreve og synspunkter sendes til redaktionen@sl.dk

Deadline for læserbreve til nr. 09/12 er mandag den 16. april kl. 12.00.

Diskussionen om Solhaven og den måde, man arbejder med de unge på, fortjener flere nuancer end to minutters tv kan byde på – for vel er der fælder i relationsarbejdet med de unge

Af Morten Bruun Pedersen

Den sidste tid har opholdsstedet Solhaven i Farsø været under heftig beskyldning. Det er kommet frem, at stedet er under skærpet tilsyn, at der er indgivet politianmeldelse for brug af vold og voldsomheder over for de unge anbragte på stedet, og at hverken Børnerådet eller andre instanser forstår eller accepterer de forhold, som er beskrevet i medierne.

Sagen kommer i kølvandet på den urimeligt lange række af afsløringer af elendige og dybt forkastelige forhold, som en række anbragte børn har levet under i flere år landet over – på opholdssteder, døgninstitutioner og i plejefamilier.

Der er tale om forhold og livsvilkår, som er så modbydelige, at det må have sat sig dybe

spor hos de børn og unge, som har været udsat for dem. Børn, som samfundet har fundet det nødvendigt at fjerne fra deres hjem, familie og vante omgivelser, fordi man har skønnet, at deres problemer var så massive, at de havde brug for professionel hjælp.

De skyldige bør idømmes lovens strengeste straffe, fordi de har svigtet den tillid, samfundet har vist dem ved at ansætte dem som fagpersoner, og især fordi de har svigtet de børn og unge, som de burde have taget vare på.

TV-Avisen havde den 29. februar et direkte interview med lederen af Solhaven, Søren Virenfeldt. Foran et fjernbetjent kamera og tydeligvis med en lyd, som var 3-4 sekunder forsinket, skulle han over for Steffen Kretz og resten af Danmark kommentere på beretninger fra tidligere anbragte unge og ansatte voksne om ydmygelser og vold. Det slap han ikke særlig godt fra, for nu at sige det mildt...

For meget i øjenhøjde

Jeg vil ikke på nogen måde forsvare brugen af vold eller ydmygelser i pædagogiske arbejder. Vi, der arbejder med samme målgruppe som Solhaven – svig-

tede, udadreagerende, tidligt skadede, voldelige, kriminelle, misbrugte og misbrugende unge – ved, at de har krav på at få præcis det modsatte, nemlig forståelse og anerkendelse. Vores opgave er at vise dem, at der er andre måder at leve på end dem, de i øjeblikket har valgt. De kan løse deres konflikter, uenigheder og økonomiske forlegenhed mere hensigtsmæssigt end ved vold og kriminalitet; det er faktisk helt i orden at operere inden for det samfundsmæssigt acceptable.

Både Solhaven og mange af os andre har for længst erkendt, at hvis man skal kunne arbejde med den slags unge mennesker, er første skridt at få etableret en ordentlig relation til dem. Som socialarbejder må du være klar til at låne dig selv, din opførsel, dine meninger, dine normer, dine holdninger og livsopfattelse ud. Hvis du går og putter med de ting, så vil der ikke gå lang tid, før den unge har afskrevet dig som endnu en ligegyldig pædagog.

Har du derimod tålmodighed og modet til at stille op for det, du tror på, så kan det ende med, at du får den unges tillid, og så kan I begynde samarbejdet hen imod et ordentligt liv.

Er man som ansat havnet i øjenhøjde med den unge uden at have markeret grænserne og selv respekterer dem, så åbnes der for fejltolkninger og for situationer, som kommer ud af kontrol

I bestræbelsen på at etablere en brugbar relation kan man komme til at give køb på noget af sin integritet. Man kan så at sige komme for meget i øjenhøjde med den unge; begynde at bruge hans sprog, overtage hans tøjstil, høre hans musik og ja, begynde at tillade, at man går og tjatter lidt til hinanden.

Sker det, har man gjort arbejdet vanskeligere for sig selv. For ud over at skulle fungere som mediator mellem den unge og den omgivende verden, skal man nu også til at sætte grænser og rammer i relationen. Det vil være urimeligt at forlange, at den unge selv skal kunne afgrænse samværet – de fleste vil suge omsorg og opmærksomhed til sig, til man selv siger stop (de har været i underskud hele deres liv).

Nuancer, tak

De dygtige socialarbejdere får sendt de rigtige signaler til den unge fra starten. De kan den kunst, det er at være tæt på langt fra, og kommer dermed aldrig til at sætte hverken den unge eller sig selv i forlegenhed. De mindre dygtige eller uerfarne går nemt i fælden, og så er faren for misforståelser der straks – var det tjatteri eller alvor? Lånte jeg

en smøg, eller fik jeg den? Var det klokken 22 eller 24?

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at Søren Virenfeldt sender de rigtige signaler til de unge, som præcis han tjatter med. Jeg er heller ikke i tvivl om, at de unge ser og forstår ham rigtigt, for han er en både tydelig og autentisk person. Risikoen for misforståelser og fejltolkninger opstår, hvis ikke alle ansatte kan det, Søren kan. Er man som ansat havnet i øjenhøjde med den unge uden at have markeret grænserne og selv respektere dem, så åbnes der for fejltolkninger og for situationer, som kommer ud af kontrol.

Jeg hører til dem, der mener, at hvis institutioner, opholdssteder eller private familieplejere ikke udfører deres arbejde ordentligt, så skal de have klippet pladerne omgående og aldrig kunne generhverve retten til at arbejde med unge mennesker. Men jeg hører også til dem, der mener, at netop det arbejde, og de problemstillinger, man kan have i underudførelsen af det, er så vigtige, at det fortjener en mere nuanceret diskussion end den, der var i tv i den aften. ■

Morten Bruun Pedersen er afdelingsleder på SUF Sydsjælland.

NOTER

Politiet giver forkerte tal om unge

Politiet har sjustket med at registrere unge mistænkte lovovertrædere. Det betyder, at alle rapporter fra Justitsministeriets forskningskontor om, hvor de unge er blevet anbragt, er misvisende, skriver justitsminister Morten Bødskov (S) til Folketingets retsudvalg. På grund af politiets sjust ved man reelt ikke, hvor mange varetægtsfængslede unge under 18 år, der er blevet overflyttet fra enten fængsler eller arresthuse til de særligt sikrede institutioner for unge. Netop anbringelse af unge under 18 år i fængsler har været diskuteret i flere år, idet kritikere har fremført, at det er i strid med FN's børnekonvention. Justitsministeren lover en 'tilbundsgående undersøgelse' af tallene fra de seneste tre år.

Imp

Skærer i pædagoguddannelsen

De nordjyske kommuner vil have færre unge til at uddanne sig til pædagog. Kommunerne lægger op til, at op imod hver tiende studieplads på de nordjyske pædagoguddannelser skal nedlægges. Socialpædagogerne Nordjylland kalder nedskæringerne for kortsynede. 'Det er meget bekymrende, at de nordjyske kommuner vil spare på pædagoguddannelsen, som er utrolig populær blandt de unge i Nordjylland', siger kredsformand Peter Kristensen. De fleste børne- og socialpædagogstuderende er i praktik i kommunerne, og derfor er det reelt kommunerne, der bestemmer, hvor mange studiepladser der er. Hvert år afgiver de nordjyske kommuner en fælles indstilling til Undervisningsministeriet om antallet af uddannelsespladser på pædagoguddannelserne i Region Nordjylland. Det nordjyske kommunekontaktråd, KKR Nordjylland, holder møde fredag den 23. marts, hvor nedskæringerne er på dagordenen.

Imp

Vent lidt, siger socialpædagogerne

En lang række kommuner i Region Syddanmark overvejer at sløjfe aftalerne med regionen og i stedet selv drive institutioner på det højt specialiserede socialområde. Det kan være tilbud til blandt andre hjerneskadede, mennesker med spiseforstyrrelser, udviklingshæmmede, udsatte kvinder og unge med en lang kriminel løbebane. Formanden for Socialpædagogerne Lillebælt, Hanne Ellegaard, opfordrer kommunerne til at afvente den evaluering, som regeringen har igangsat, og som ventes færdig senest til januar næste år. Formanden for Kommunekontaktrådet i Syddanmark, borgmester Egon Fræhr (V) fra Vejle Kommune, siger, at det er et spørgsmål om at bruge pengene rigtigt og siger til P4 Trekanten: 'Vi skal hele tiden passe på, så vi er effektive i brugen af pengene, og derfor kan det ikke nytte noget, at vi har to parallelle systemer. Vi er nødt til at se alle institutioner og alle tilbud i et samlet hele, og det er det, vi lægger op til'.

Imp

Giv os ansvaret for de svageste

Giv os ansvaret for det højt specialiserede social- og undervisningsområde. Det sikrer kvalitet i hjælpen til mennesker med svære handicap og sociale problemer og giver effektiv udnyttelse af ressourcerne, lyder det i et nyt oplæg fra Danske Regioner. Regionerne peger i oplægget på, at fremtidens social- og specialundervisningsområde skal indrettes, så det imødekommer et værdigt liv for handicappede og borgere med komplekse sociale behov.

Imp

KREDSNYT & KALENDER

LILLEBÆLT

Generalforsamling i ledersektionen**20. april kl. 09.00**

Mad House, Teglgårdsparken 26, 5500 Middelfart. Vi starter med lidt morgenkaffe, hvorefter Annemette Digmann kommer og holder et inspirerende oplæg, der har titlen: 'Hurtigere, bedre og billigere er mantraet for den offentlige sektor. Hvilken ledelseskraft kræver det?'. Derefter er der generalforsamling og vi afslutter dagen med en sandwich kl. 13.00. Tilmelding senest den 13. april på www.sl.dk/lillebaelt

Seniorudflugt til Middelfart museum**24. april kl. 10.00**

Rundvisning på Middelfart museums psykiatriske samling, Teglgårdsparken 17, Middelfart. Fra Dåre til Patient handler om de psykisk syges historie. I gennem tre perioder kan du få indblik i, hvordan man opfattede sindssygdom. Arrangementet koster 100 kr., efterfølgende er der frokost på Madhouse, som er indberegnet i prisen. Tilmelding senest 10. april ved indbetaling på konto nr. 9541 0005716047 – husk at oplyse navn, fødselsdag og arrangement.

MIDT- OG VESTJYLLAND

Tilbud til opsagte, jobsøgende medlemmer**17. april kl. 9.00 – 15.00**

Kredskontoret, Bryggergade 6A, 7400 Herning. Kredsen og a-kassen inviterer til møde, hvor vi især har fokus på: Hvilke kvalifikationer og kompetencer har du? Hvilke jobmuligheder er der for netop dig inden- og udenfor det pædagogiske område? Relevante kursusudbydere og -tilbud. Hvordan bruger jeg Jobsporet og Karrierekompasset på www.sl.dk? Ydeligere oplysninger og tilmelding efter først til mølle-princippet senest 3. april på www.sl.dk/midtogvestjylland

MIDTSJÆLLAND

Cafémøde for familieplejere**3. april kl. 10.00 – 12.00**

Socialpædagogernes lokaler, Nørregade 8, 4100 Ringsted. Denne gang

med emnet: Når et plejeforhold op-hører, hvad så...? Sagsbehandler fra a-kassen Anja Lykke Pil vil være til stede på cafémødet og tale om hvilke problemstillinger, der pludselig kan opstå, hvis vi en dag står uden arbejde. Tilmelding er ikke nødvendig.

Rejse til Østrig og Kirchberg for seniorer**26. august til 2. september**

Fællesrejse for seniorer og efterlønnere fra BUPL og Socialpædagogerne til Østrig og Kirchberg og diverse skønne udflugter. Pris inkl. halvpension: kr. 5.825 pr. person i delt dobbeltværelse. Prisreduktion ved fuld bus. Tillæg for eneværelse: kr. 600. Pladserne fordeles efter først til mølle-princippet. Tilmelding senest 1. april. Hvis der ønskes påstigning ved Banegårdspladsen Nykøbing Falster Station meddeles det ved tilmelding til: Riis Rejser, Vestergade 18, 1., Postboks 69, 7820 Lemvig, tlf. 9864 0046, mail riis@riisrejser.dk

NORDSJÆLLAND

Cafémøde for familieplejere**10. april kl. 9.30 – 14.30**

Kredskontoret. Kom og mød andre familieplejere i kredsen og vær med til at debattere forskellige emner og får faglig input! Ingen tilmelding.

Når sproget bliver en magtfaktor**12. april kl. 14.00 – 17.00**

Milnersvej 41D, 3400 Hillerød. Hvad sker der med sprogbbruget inden for det socialpædagogiske arbejdsområde? Oplæg v. Knud Lindholm Lau. Med udgangspunkt i Det tredje Riges sprog, drager Knud Lindholm Lau paralleller til nutidens sprogbrug inden for det socialpædagogiske arbejdsområde. Tilmelding senest den 10. april på nordsjaelland@sl.dk eller via www.sl.dk/nordsjaelland

Temadag for ledere, TR og AMR**12. april kl. 10.00 – 14.00**

Milnersvej 41D, 3400 Hillerød. Sådan forebygges og håndteres vold og mobning v. faglig konsulent Inge Holmgård Larsen. Arbejdsmiljøets arbejdsmiljøpris 2011 v. leder Inge Fjordside Weileby og AMR fra Lin-

devang. Tilmelding senest 10. april på nordsjaelland@sl.dk eller via www.sl.dk/nordsjaelland

Status og visionsmøde på voksenhandicapområdet**26. april kl. 9.30 – 14.00**

Milnersvej 41D, 3400 Hillerød. Om Beskæftigelses- og uddannelses-tilbud. Læs mere på hjemmesiden: www.sl.dk/nordsjaelland

STORKØBENHAVN

Tur til Nyboders mindestuer for seniorer**18. april kl. 9.45**

Vi mødes kl. 9.45 i Skt. Paulsgade 24, hvor vi får rundvisning. Da der ikke er så meget plads, må vi dele os i to hold. Mens det ene hold er inde, bliver der serveret kaffe for de andre. Bagefter går vi til Tolbod Bodega, hvor vi får lidt at spise. Turen koster kr. 100 for medlemmer og kr. 175 for ikke-medlemmer. Sidste frist for tilmelding er 10. april. Pengene skal sendes til reg.nr. 2191 konto 0567405745 ellers ring på 2489-106.

Seniorsektionen

Fra 55 år er du velkommen til at deltage i seniorernes arrangementer.

Rejse til Østrig og Kirchberg for seniorer**26. august til 2. september**

Se detaljer under Midtsjælland.

STORSTRØM

Cafémøder for familieplejere i Lolland

Der afholdes cafémøder for familieplejenetværket Lolland den første tirsdag i hver måned, undtagen januar, juli og august kl. 9.30 – 13.00. I 3F's lokaler, Havnegade 19, 4900 Nakskov. Kom og mød andre familieplejere og vær med til at debattere forskellige spændende emner og få faglige input. Tilmelding er ikke nødvendig medbring selv kaffe og evt. brød. Yderligere oplysninger: Leif Utermöhl, 2013 1566, leif.u@mail.dk

Cafémøder for familieplejere i Guldborgsund

Kredskontoret, Kæpgårdsvej 2C, 4840 Nr. Alslev. Vi mødes den første tirsdag i hver måned kl. 9.30 – 12.30. Kom og vær med, der er ingen tilmelding. Vi skifter mellem planlagte og åbne dagsordener. Se mere på www.sl.dk/storstrom under fanen-bladet familieplejere, familieplejenetværk Guldborgsund. Kontant evt. Palte B. Petersen: 2762 8263 / palle.birk.petersen@mail.dk eller Ulla Jannas: 5125 2360 / ujananas@privat.dk

Rejse til Østrig og Kirchberg for seniorer**26. august til 2. september**

Se detaljer under Midtsjælland.

SYDJYLLAND

Sindslidende og rusmidler**17. april kl. 18.30 – 21.30**

UC Syd, Haderslev Seminarium, Lembecksvvej 7, 6100 Haderslev. Oplæg ved Henrik Rindom, overlæge i psykiatri på Psykiatrisk Center i Hvidovre: Hvorfor bruger sindslidende rusmidler, når man kan blive psykisk af det? Se mere om foredraget og tilmeld dig senest 10. april på: www.sl.dk/sydjylland

Den Gode Anbringelse – set med barnets øjne**25. april kl. 18.30 – 21.30**

Dan Hostel, Jacob Gades Allé 1, 6600 Vejen. Oplæg ved Bente Nielsen, formand for TABUKA – landsforeningen for nuværende og tidligere anbragte børn. Se mere og tilmeld dig senest 18. april på: www.sl.dk/sydjylland

ØVRIGE

CONCRIT-konference**18. – 20. maj**

Barcelona. Stor internationale konference om de nye ungdomsprojektbevægelser og de pædagogiske udfordringer, de rejser. Konferencens temaer defineres af deltagerne via nettet. Deltagelse i konferencen er gratis. Læs mere på www.concrit.org

FAGLIGE NETVÆRK

WWW.SL.DK/NETVÆRK

For medlemmer, der arbejder inden for følgende områder:

Socialpædagoger ansat ved somatiske og psykiatriske afd.
www.sl.dk/hospsyk

Netværksansvarlig:
Jesper Leschly Pedersen
Marslev Byvej 19, 5290 Marslev
Tlf. 6541 1593 / 2423 1877
jesperped@dbmail.dk

Økonomiansvarlig:
Peter Beck Epstein
Tlf. arb. 7789 2106
peter-epstein@hotmail.com

Sikrede døgninstitutioner for unge under 18 år
www.sl.dk/sikrede

Netværksansvarlig:
Kurt Rasmussen
Munkebjergvej 50,
5000 Odense C
Tlf. 6614 2129
munkebjergvej50@privat.dk

Økonomiansvarlig:
Mette K. Andersen
Tlf. 4752 8467

Domfældte
www.sl.dk/domfaeldte
udviklingshæmmede

Netværksansvarlig:
Jens Jørgen Carstensen
Boinstitutionen
Grønnebæk
Afdeling Kompasrosen
Mosevej 1A
6630 Rødding
Tlf. 7355 2004
jensjc@stofanet.dk

Fagligt Ældre-netværk
www.sl.dk/aeldre

Netværksansvarlig:
Hanna Hansen
Bøgegården 40
4300 Holbæk
hannah@holbkom.dk

Økonomiansvarlig:
Tina Bülling Christoffersen
tbc@odense.dk

Senhjerneskedede og bevægelsehandicappede
www.sl.dk/s&b

Netværksansvarlig:
Vanda Thorup
Neuro Fysisk Handicapcenter
Bygholms Allé 2, 8260 Viby J
Tlf. 5157 5512
vtr@aarhus.dk

Økonomiansvarlig:
Jytte Jelstrup
Mobil: 2879 2089
jytte.jelstrup@koege.com

Hjemmesideansvarlig:
Hanne Normann
7232 6752

Stofmisbrugsområdet
www.sl.dk/stofmisbrugsområdet

Netværksansvarlig:
Ingelis Langgaard
KABS, Bakken 3
2600 Glostrup
Tlf. 2032 7151
ingelis.langgaard@glostrup.dk

Økonomiansvarlig:
Ingrid Lund Sørensen
Tlf. 5150 2782
ingsor01@psv1.regionh.dk

Kuratorer/familiepleje-konsulenter
www.sl.dk/kuratorer

Netværksansvarlig:
Esben Bohøj
Familieplejen
Aarhus Kommune
Holmevej 180, 8270 Højbjerg
Tlf. 8940 5227 eller 2920 3648
ebo@aarhus.dk

Døve
www.sl.dk/dove

Netværksansvarlig:
Marianne Pejtersen
Døves aktivitetscenter
Generatorvej 2A, 2730 Herlev
meier-pejtersen@c.dk

Sindslidende
www.sl.dk/sindslidende

Netværksansvarlig:
Else Margrethe Tvilhøj
Langelinie 126
5230 Odense M

Økonomiansvarlig:
Morten Schuster
Tlf. arb. 3957 5632

Aflastningsinstitutioner
www.sl.dk/aflastning

Netværksansvarlig:
Trine Julin Johnsen
Landerslevvej 67
3630 Jægerspris
Tlf. 2122 8452

Økonomiansvarlig:
Lillian Jensen
Tlf. 9721 0291

Kommunale fritidstilbud til mennesker med fysiske og psykiske funktions-nedsættelser

www.sl.dk/fritidstilbud
Netværksansvarlig:
Jette Hedensted
Tusindfryd
Guldkrog 1,
7100 Vejle
Tlf. 2945 1003
jehed@vejle.dk

Marginaliserede og udstødte
www.sl.dk/marginaliserede

Netværksansvarlig:
Peder Larsen
St. Dannesbo
Bryllevej 20, 5250 Odense SV
Tlf. 6028 0575

Økonomiansvarlig:
Gitte Helle Lundgren
Tlf. 6396 0211
gilul@odense.dk

Småbørns- og familieinstitutioner
www.sl.dk/smabørnsinstitutioner
www.sl.dk/familieinstitutioner

Netværksansvarlig:
Irene Larsen
Stendyssehaven
Skovsbovej 101
5700 Svendborg
Tlf. 6217 2060

Lærere ansat på døgninstitutioner
www.sl.dk/lærer

Netværksansvarlig:
Søren Haaber Johansen
Hjortholm Kostskole
Næstved Landevej 20
4250 Fuglebjerg
Mail: shjn@gentofte.dk

Meld dig ind i DIT netværk på www.sl.dk/netvaerk

Er du online eller offline?

Af Lisbeth Zornig Andersen

Vi skrives lige ved! Om du er i Spjald, Glamsbjerg eller Rødovre, så er det en helt normal afskedshilsen mellem børn og unge. Når de skilles, fx efter at have været i skole, så kører kontakten videre på nettet. Selvom de sidder derhjemme hver for sig, har de nemlig fortrolige samtaler i cyberspace.

De fleste ved, at computere og mobiltelefoner spiller en meget stor rolle i børns sociale liv. MSN, Facebook, sms eller chatten i WoW er deres kontaktkanaler, når de ikke fysisk er samme sted. Digital kommunikation er blevet en helt naturlig del af den måde, nutidens børn og unge er sammen på.

Men hvis du er anbragt, er der en temmelig stor sandsynlighed for, at du er sat uden for fællesskabet. Institutionerne har nemlig sjældent økonomi til, at alle børn har deres egen computer og netadgang. Jeg har fx besøgt en institution, hvor 16 piger må deles om én halvsløj computer. Digitalt udstyr er som udgangspunkt en privat sag for barnet.

Det betyder med andre ord, at mange børn kun kan få en computer eller en mobiltelefon, hvis forældrene til det anbragte barn betaler for det. Det sker sjældent. Ikke underligt, når 43 pct. af alle anbringelser uden for hjemmet sker på grund af forældrenes vanrøgt.

Men ikke nok med det; uden computere er de anbragte børn og unge ikke bare sat bagud so-

cialt. I skolen har de også et problem – og de er i forvejen bagud på point, når det handler om uddannelse. Computere bliver brugt mere og mere i undervisningen. Børnene finder informationer og skriver opgaver på computeren. Mange steder foregår al kommunikation mellem forældre, lærere og elever digitalt via skolens intranet. Digital kommunikation og digitale kompetencer bliver mere og mere afgørende for at klare sig i uddannelsessystemet og i vores samfund.

Adgangen til digital kommunikation er ikke bare sjov og ballade. Det handler om børnenes sociale liv, deres identitet og ikke mindst deres uddannelse. De unge i dag skelner ikke mellem 'online og offline liv', som vi gamle gør det. De lever og tænker i netværk. De har brug for konstant at blive bekræftet af og udvikle deres sociale relationer.

Og der er faktisk hjælp at hente på den front. Ved du fx, at man gennem Børnenes IT-Fond (www.bhd.dk/it-fonden) kan søge om computere til institutionsanbragte unge i alderen 13-23 år, der enten er i gang med eller er på vej ud i en ungdomsuddannelse? Den slags nyheder rammer desværre sjældent børnene selv, så måske det er på tide, at jeres institution tager et it-tjek, og at I hjælper jeres børn med at søge om at få en computer? ■

Lisbeth Zornig Andersen er formand for Børnerådet.

- Hvad synes du: Er børns adgang til it og mobil bare et luksusgode?
- Hvordan håndterer I på jeres institution det faktum, at børnene risikerer at blive holdt uden for fællesskabet, hvis de ikke kan komme på nettet efter skole?
- Hvordan taler I i personalegruppen om, hvor lammende det fx kan være for børn og unge, hvis deres mobil inddrages som en straf?